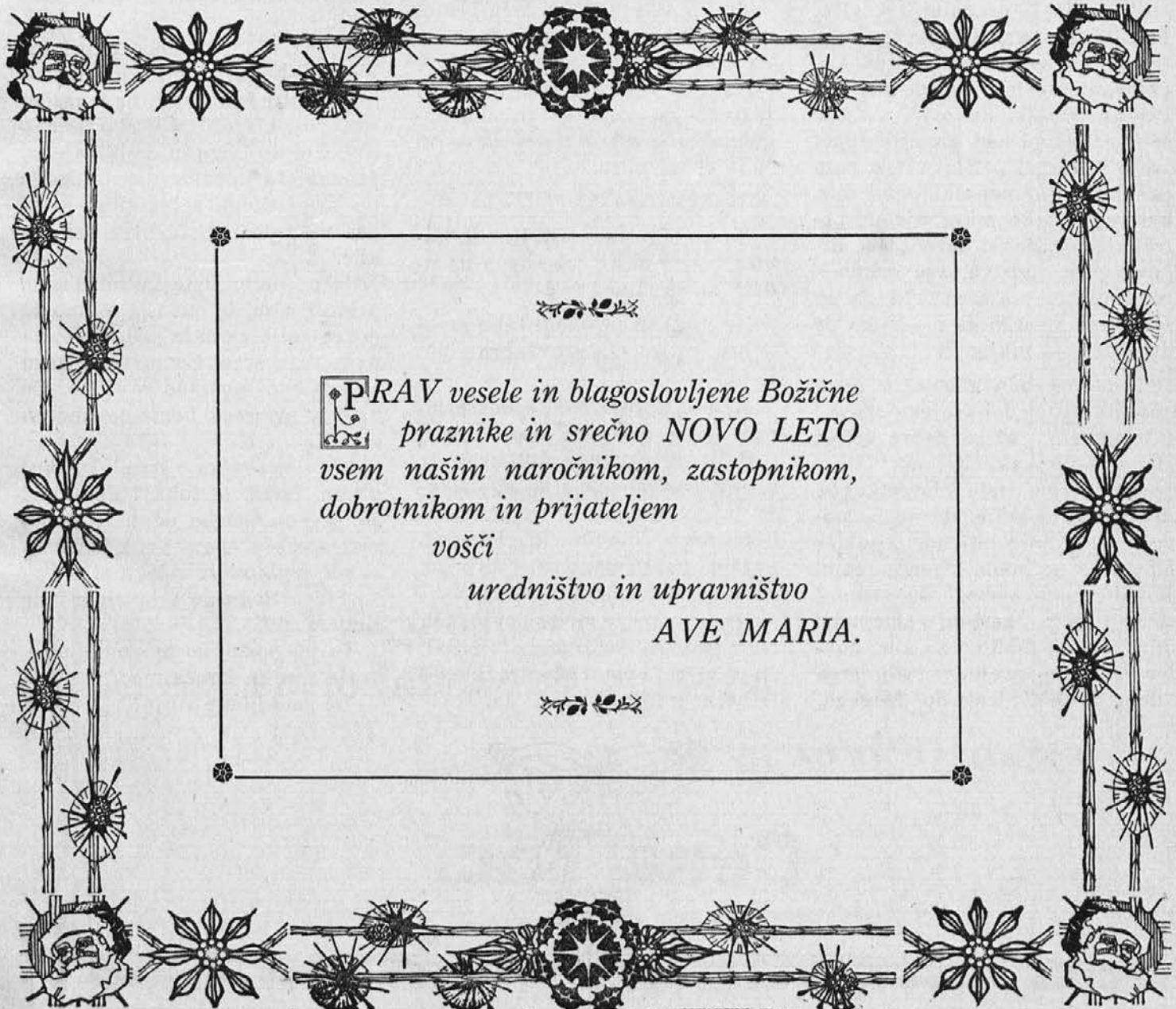


Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.00. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.



PRAV vesele in blagoslovljene Božične
praznike in srečno **NOVO LETO**
vsem našim naročnikom, zastopnikom,
dobrotnikom in prijateljem

vošči

uredništvo in upravništvo

AVE MARIA.

"Mir ljudem, ki so dobre volje."

K.

ŽE čuje zopet uho in čuti srce, da se odpirajo zopet nebesa, da se že bližajo zopet angelji, nebeški krilatci, s svojim nebeško milim, božanskim spevom: "Gloria! Slava Bogu na višavah in mir ljudem, ki so dobre volje!"

Da zopet so tukaj ti lepi sveti prazniki. Naše duhovno uho jih že čuje. Naše srce se že dviga kvišku.

O, da, pridite, pridite zopet lepi božični prazniki, pridite! Potrebujemo vas. Cel svet vas potrebuje! Vsa človeška srca vas potrebujejo in koprne po vas. Pridite nebeški duhovi, zvrstite se iz raja nad nas, zapojte zopet svojo "Gloria!", "Slava!" in nam oznanite svoj nebeški božji mir, katerega tako potrebujemo, potrebujemo vsi, vsi narodi, vse države, vsa ljudstva, vse družine, vsi stanovi vsa srca. Ni ga na svetu več miru in ga ni! Ni ga po družinah — nikjer več!

Toda posebno glasno pa letos zapojte drugi del svojega speva: Mir ljudem, **ki so dobre volje!** Da, povejte, zakličite, zakričite v te nezmerne vrste človeštva ta del speva, povejte, da ne bo miru, da ne more biti miru, dokler človeštvo ne spolni tega pogoja. Povejte nam vsem, da zastonj iščemo miru, zastonj sklepamo mir, zastonj molimo za mir, dokler ne bomo sprejeli v svoja srca "dobre volje" drug do drugega,

dokler vsak pri sebi ne bomo začeli delati za mir, pripravljati zanj in skušali dobiti sami "dobro voljo."

Da, na svetu med nami ni miru, ker manjka dobre volje!

Slaba volja, hudobna volja, volja grde sebičnosti, ki pozna samo sebe, ki ne priznava pravic bližnjega, ki hoče vse za se, ki je takoj pripravljena poriniti pravi nož ali vsaj duhovni nož v srce svojega bližnjega pri najmanjšem povodu ali celo brez povoda, ki se veseli, ko srce bratovo krvavi za rano, katero nam je vsekalo, ki najde svoje veselje v solzah, ki teko iz užaljenega in nesrečnega očesa — to zlo, hudobna volja vlada na svetu — ni čuda če ni miru.

* * *

Pa ko bi se vsaj tisti ljubili, katere veže v ožji krog istega naroda, iste družine!

Ne, tudi tu je danes tako malo dobre volje, ali pravzaprav nič je ni.

Ako si narodi med seboj porivajo drug drugemu nož v srce, pode drug drugega kot zveri iz njih posestva, ozemlja, si stiskajo iz oči grenke solze, s teptanjem vseh božjih in človeških pravic, potujčevanjem, tatvino, je še nekako razumljivo.

Da se pa grize med sabo pri teh razmerah še posamezen narod, da se grizejo člani iste družine — je nerazumljivo.

Zato, bratje, hočemo mir med seboj v narodu? Hočemo mir v naši družini? Samo en je pogoj: vsi, ti in jaz izpolniva samo en pogoj — sprejmiva v svoje srce "blago voljo" do svojega bližnjega, ne kako bova skočila drug na drugega, kako bova drug drugemu bolj globoko v srce zasadila nož razžalitve, temveč — kako bova drug drugemu pokazala večjo ljubezen, večjo prizanesljivost, s čim bi mu bolj pomagala, s čim mu več solza obrisala, vlivala balzama tolažbe v njegovo srce.

O, da, da, o, nebo odpri se! Krilatci božji, pridite, pridite vsi in zapojte nad nami, nad našimi srci zopet svojo nebeško himno ljubezni do Boga in do bližnjega, pa zapojte jo tako glasno, da ne bo v tej dolini solza srca, ki bi vas ne čulo, ki bi preslišalo ta klic.

Ti pa, milo Dete Betlehemske, prinesi nam, oj prinesi obilno te dobre volje za naša grda srca, za naša trda srca. Samo tega daru te prosimo, ponižno prosimo. Če nam to prineseš, bomo neizmerno bogati.

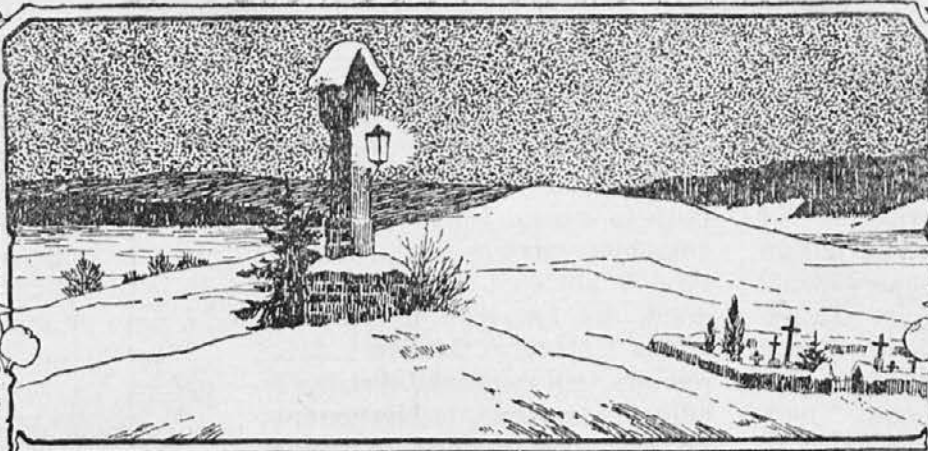
Zato, človeška srca kvišku! glejte, Božič je tukaj! Poglejte! Že se zopet nebo odpira! Poslušajte nebeški spev! Vsi k jaslicam in vsi zapojmo iz celega srca:

"Slava Bogu na višavah in mir ljudem....."

Tu pa postojmo in poglejmo v svoje srce in končajmo:

"ki **smo** blage volje!"





Rev. Aleksander, O.F.M.:

Božična pripovedka.

Žene ovčico v nebo Terezinka,
Mala Terezija, božja planinka.

To je Bog Oče sinoči dejal:
"k Reziki bom po ovčico poslal.

Jezušček, sin moj, odhaja na svet,
svet je pa z ledom in zimo odet.

Jezuščku ovca kožušček bo dala,
mati Marija bo jaslji postlala."

Žene ovčico v nebo Terezinka,
belko najlepšo prižene planinka.

Škarjice zlate tedaj zapoje,
pesem poslednjo kožuščku pojo.

Padajo, padajo mehke kosmin-
ke.....

Padajo, padajo bele snežinke.....



Na sveti večer.

Rev. J. Plaznik:

PRED več leti sem čul naslednjo povest. Za božične praznike sem bil pri nekem duhovniku na obali Jadranskega morja. Ta duhovnik je živel tam petinpetdeset let, od kar je bil posvečen. Poznani in ljubil vsakogar. Njihova žalost je bila njegova žalost in njihovo veselje je bilo njegovo veselje. Bil je svojemu ljudstvu oče, prijatelj in svetovalec.

Znal je pač praviti povesti; vsak večer je bilo nekaj novih. Na sveti večer mi je velel, naj okrasim božično svečo in jo postavim na okno. Ko je bilo to storjeno, pa pravi: "Povedati ti hočem resnično božično povest. Morda jo boš še kedaj napisal, ker je lepa in priprosta. Saj poznaš Golivarje. Povest se tiče Elizabete. Ta je bila stara mati Elizabetina, katero poznaš. Njenemu možu je bilo ime Ladko. Bila sta prvi par, katera sem poročil, ko sem prišel sem pred petinpetdesetimi leti.

Bili so precej premožni. Imeli so lepo hišico, pet akrov zemlje, nekaj krav in dovolj gozda. Prišel je božič. V hiši so se vršile velike priprave. Hiša je bila na novo pobeljena zunaj in znotraj. Nekega večera sem se vračal od bolnika ter se ustavil pri njih; Elizabeta mi je povedala, da molli vsak večer, da bi se Marija pri njih ustavila in prenočila v njihovi hiši.

"Vidite, stvar je taka: Ladko pravi, da jo je videla njegova mati ravno tam, kjer vi sedaj sedite; tudi moja mati jo je videla. Ko bi jo pač mogla videti saj enkrat in srečna bi bila celo življenje!"

Njena vera je bila tako živa, da sem malo počakal, predno sem odgovoril. Povedal sem ji, da je njena vera dobra; če Bog vidi, da bi ji koristilo, bo uslišal njeno prošnjo.

Dan pred božičem je prišel. Ladko je šel v kake tri milje oddaljeno mesto. Elizabeta je očistila hišo; pomila je tla in pohištvo. V kot na polico je nastlala mahu, na katerega je postavila jaslice s hlevcem, Marijo z Jožefom, pastirji in ovcami. Predno je bilo vse skončano, je bila trudna. Po končanem delu se je vsedla, da občuduje svoj umotvor; bila je zadovoljna.

"To bo Ladko vesel, ko se vrne," je rekla sama pri sebi; tedaj so se tudi že začule stopinje in vstopil je njen mož. Na mizo je pričel razlagati, kar je nakupil. Bilo je dovolj vsega potrebnega, toda pozabil je božično svečo. Kaj naj stori?

"Kaj boš storil! Hiti v cerkev k spovedi. Jaz sem že bila."

Ladko je odhitel v cerkev. Elizabeta pa je hitro oblekla suknjo in odšla v mesto. Bilo je zelo mrzlo in sneg je naletaval. Poznala je vsako bližnjico in kmalu je bila v mestu. Ko je došla na svojem potu v trgovino do cerkve Matere Božje, je stopila noter. Jaslice so bile že dovršene. Pokleknila je pred nje in molila. Pogled ji je obstal na otročiču v jaslicah. Čast bodi Bogu, si je mislila; kako je vendar moralo biti mrzlo. Če ga more ogreti ljubezen mojega srca, ga ne bo zeblo, ko pride zjutraj v moje srce. S takimi mislimi je odšla. Na cerkvenih stopnicah je sedel zal deček. Cestna luč mu je obsevala obraz. Bil je blede, lačen in zmrazil. Šla je k njemu, mu položila roko na glavo ter ga vprašala: "Kaj delaš tukaj sinko?" — "Čakam, da mi kdo pomaga. Lačen sem in zebe me."

Deček se ji je smilil. Potegnila je iz žepa štiri krone in mu jih je izročila.

"Ali nimaš matere, sinko?" ga je vprašala. "Da," je rekel in obrazil se mu je razjasnil; "imam

najboljšo mater, katera te ne bo pozabila."

Cerkvena vrata so se hrešče odprla in deček je zginil. Elizabeta se je nekaj časa začudeno ozirala, nato pa odšla, da kupi svečo.

"Samo eno še imam in še ta je počena," pravi trgovec; "zato vam jo dam za eno krono."

Prav vesela je bila, da jo je dobila in hitro je odšla domu. Misel na zalega dečka jo je razveseljevala in ji dajala novo moč.

Večerja je bila gotova, ko se je Ladko vrnil iz cerkve. Povedal ji je, da je napravil dobro kupčijo v mestu. Potem mu je ona povedala, koliko dela je imela doma in da je vse izvršeno.

"Dobro si storila vse in imeli bomo lep božič. Ko bi le še imeli božično svečo!"

"Saj jo imamo," je odgovorila in mu jo je pokazala.

"Dobro! Ti si pa res čudovito dekle!"

Postavila sta svečo na krožnik, jo pritrdila in okrasila. Ladko jo je postavil na okno in molil:

"Naj ta božična sveča vodi in varuje prebleženo mater in njene sinčka in naj prinese božji blagoslov na našo hišo!"

Pokleknila sta in molila rožni venec. Po molitvi sta vse po hiši uredila in šla spat.

Šla sta spat in ni čuda, če sta takoj zaspala, ker sta cel dan trdno delala. Elizabeti se je zadelo, da je nekdo položil nežno roko na njeno glavo in začula je glas: "Ker si bila snoči tako dobra do mojega sina, ti bo Bog poslal otroka, čegar roke bodo držale Boga nebes in zemlje." Elizabeta se je zbudila. Vstala je in šla v kuhinjo. Žena z otrokom v naročju je stala blizu vrat in odšla. Na mizi so bile štiri nove krone.

Elizabetino srce je bilo polno veselja. Pokleknila je, da da duška ljubezni in hvaležnosti. Tiho, kakor je vstala, je šla zopet spat;

zjutraj pa je povedala cel dogodek svojemu možu.

Mož in žena sta sklenila, da je ta denar svet in prinesla sta ga meni. Te štiri krone še sedaj imam in pokazal ti jih bom. Ravno tako svetle so še, kakor tedaj, ko sta mi jih prinesla.

Prihodnjo jesen se jim je rodil sin, kateri je bil njuno veselje tri leta. Tedaj pa je obolev in umrl. Dejal bi, da bo tudi Elizabeta šla za njim; le zaupanje v Boga jo je ohranilo.

Prišel je zopet božič in vse se je vršilo, kakor po navadi. Elizabeta pa je točila solze ob misli, koliko veselja sta imela z možem prejšnje leto z malim sinkom. Ko sta Ladko in Elizabeta odmolila, sta se vsedla k peči in se pogovarjala. Bila je viharna noč. Kakor mogočen grom so bučali valovi in se zaletavali ob obrežje. Veter je tulil, kakor zgubljen duh.

Elizabeta se je kar tresla. “Koliko življenj bo zgubljenih nočoj; veter jih kliče.”

“Ne bodi nespametna,” pravi mož. Ko je še govoril, so se začuli glasovi na pomoč iz morja. Ladko je skočil pokoncu. V tre-

nutku je bil zimsko opravljen, Elizabeta pa je prižgala svetilko. Ladko je vzel svetilko, močno vrv in odšel. Elizabeta se mu je kmalu pridružila.

Temno je bilo, kakor v kozjem rogu, le blisk je pokazal jadrenico, zajeto med dvema skalama. Vsak val jo je tiral v pogubo. Ribiči so prišli s svojimi čolni, pa razbili so se najmočnejši čolni. S skrajno močjo so privezali razbito jadrenico in na ta način so rešili nekaj življenj. Med temi je bila tudi uboga žena, katera je stiskala k sebi nekaj tesno zavitega. Bila je nezavestna, ko so jo spravili na breg; skale so ji razpraskale glavo.

Elizabeta in nekaj drugih ženo je skušalo oživiti. Odvili so zavitek in videli, da je vseboval krepkega, nekako leto starega dečka. Veselo je kričal, ko ga je Elizabeta vzela v naročje. Smilil se ji je in s težavo so spravili tudi ženo v njihovo hišo. Ker je vse kazalo, da je bila katoličanka, so poskrbeli, da je bila dejana v sveto olje. Na božični dan je prišla k sebi toliko, da je povedala, kdo da je. Njen mož je umrl v Ameriki in sedaj se vrača v staro domovino. Prijatelj, ka-

terim bi zaupala otroka, ni imela. Elizabeta ni bila samo pri volji, da sprejme otroka, ampak je bila zelo vesela, da ga sme vzeti. Uboge matere zadnje besede so bile molitev, da bi Bog blagoslovil njihovo hišo za vedno. Martin je bilo dečku ime — bil je trden dečko. Z leti je Bog dal Ladkotu in Elizabeti tudi druge otroke, a Martin je bil božji dar za božič in so ga tudi vedno imeli za takega.

Ko je rastel, je vse kazalo, da je odločen, da postane duhovnik — to je bila dečkova goreča želja. Večkrat smo se posvetovali, kje bi dobili denar za šolanje. Ladko bi ne zmozel kaj takega, moja pomoč bi pa tudi ne zadoštovala.

Ladko je z mojo pomočjo znal že veliko latinskega in grškega, ko je prišla tu sem neka gospa iz Amerike. Zelo se je zanimala za Martina in je bila pri volji plačati vse stroške, če je Martin pri volji, da pride v Ameriko, ko bo posvečen. Martin je rad sprejel ta pogoj in čez devet let je že jadral v novi svet. Martin je danes zelo delaven in ima veliko župnijo. Večkrat mi piše in vedno sem vesel njegovega pisma.”





Rojstvo.

Beseda je meso postala,
v priprostem hlevčku tam leži,
da bo med nami prebivala,
da nam nebesa pribori.

Kdor umel bi skrivnost veliko,
izginil bi kot kaplja v morju,
in duh njegov otemnil bi,
kot svetla zvezda na obzorju.

Ne vprašajmo odkod, kako,
pred Njega rajši pokleknimo,
kot Sina večnega Boga
s pastirci vred ga počastimo!



Brezmadežna.

K.



ZVIŠENI praznik je — praznik brezmadežnega spočetja blažene Device Marije — tega čistega ideala ženske lepote in čistosti.

* * *

Današnje ženstvo je zabredlo v duh časa. Nemoralnost in pokvarjenost se širi kot povodenj med ženskimi srci. Med dekleti gospodari nedovoljena, nemoralna pokvarjenost, med zakonskimi — nezakonska pokvarjenost in zloraba zakonskih pravic in onečaščenje svetosti sv. zakramenta.

Ta moderna ženska pokvarjenost in propalost se jasno kaže v nagoti, s katero nastopa moderna žena brez sramu in brez čuta strašne odgovornosti za tak nastop — v naši javnosti.

Da je to res, kaže vse naše javno življenje, kažejo vsi naši dnevnikarji z nagimi ali napol nagimi slikami, kaže vse mišljenje ženstva.

Zakaj?

Izgubilo je izpred oči svoj vzvišeni ideal, katerega ji je odkrilo krščanstvo v vsi veličastni lepoti in krasoti — tisto znamenje, ki se je prikazalo, predno je mogel Odrešenik na svet — in katerega razloži sv. Janez: Žena obdana s solncem in luno pod njenimi nogami! — Brezmadežna!

Ženstvo naših dni je izgubilo ta ideal in si izbralo drugega!

Da, še en ideal ženstva imamo in ga je imelo človeštvo od začetka — ki je pa ideal satanizma — vlačuga. To je ideal — popolnoma nasprotni krščanskemu idealu — ideal pokvarjenega propalega ženskega srca.

Ko je moderno ženstvo začelo izgubljati krščanski ideal izpred svojih oči, obrnilo proč svoje oči od nebeško krasnega vzora ženske lepote, ženske vzvišenosti,

ženske časti — od Brezmadežne, začelo se je pa naravno obračati k drugemu idealu — satanovemu: k vlačugi!

Ali najdete pogosto v nastopu krščanskega dekleta, v njeni obleki, njenih kretnjah, kako razliko med njo in — žensko propalo? Sedanja nošnja, ali ni bližanje k idealu — satanske žene? žene zapeljivke?

Da, marsikje!



Ne trdimo, da je vse naše ženstvo tako. Trdimo pa, da je moderna ženska taka in da hiti moderno ženstvo z naglimi koraki proti idealu — pokvarjene ženske.

* * *

Da, če kedaj, potrebuje ženstvo sveta vzvišeni ideal — Brezmadežne žene — najkrasnejše, kar jo je videlo solnce, s katerim je cela obdana.

Zato, katoliško ženstvo, praznik Brezmadežne dviga tvoje oči

kvišku. To kaže ideal, pravi ideal, vzor žene, vzor čiste, svete, pa tudi srečne žene.

Ne v blatu mesenosti je ženski namen, še manj je tu ženska sreča! Tudi za žene veljajo besede sv. pisma: "Plačilo za greh je smrt!" V grehu je toraj tudi za njo — smrt, nesreča, prokletstvo.

Ženska je svobodna, je z možem enakopravna, toda samo v krščanstvu, v svitu vzora Brezmadežne, dokler je zvesta temu vzoru, je čista, je sramežljiva, je sveta. Pade pod to čast, postane najnižja, najsrametnejša sužnja, — sužnja ne moške glave, temveč moške pohotnosti.

Zato — slovenska dekleta, tudi vi ne za moderno žensko! Ne za tovarišicami, katerih ideal je pocestna ženska! Tam je prevara! Tam je peklo! Tam je nesreča!

Slovenske zakonske žene, ne za moderno poganko! Ne za padlo ženo, katera ne pozna drugega kot strast, katere se drži prepogosto nedolžna kri, kateri ničesar več ni svetega, kateri je zakon še samo plašč pohotnosti! Po tej poti pridete samo do enega konca — prokletstva na svetu in prokletstva v večnosti.

Kvišku srca! Kvišku oči! Brezmadežna vas kliče k sebi in za seboj. Za njenim zgledom! Ta vam pa kliče samo eno:

O, kako lep je čisti rod v svoji svetlobi!

Zato bližje in bližje samo k temu idealu — k Brezmadežni!

Poznaš prijatelje, ki so katoliški, ki še v cerkev hodijo, pa nimajo lista "Ave Maria!" Prosimo te, takoj nam pošlji njih ime in natančen naslov. Drugo bomo naredili mi!

Vsi, vsi moramo nazaj k Mariji!

Hvala lepa.



SPEHI naše kampanje za razširjenje lista "Ave Maria" so bili prve tedne zadovoljivi. Veliko naših starih in novih prijateljev se je odzvalo naši prošnji in nam poslalo vsaj po enega novega naročnika, ako so ga le mogli najti. Tudi "Miklavžev žekeljček" se je začel polniti.

Da, tako je prav! Ne prosimo zase ali za svoje osebne koristi. To vedo vsi, kakor prijatelji tako nasprotniki. Tu ni osebnih "bisag", katere bi se polnile z narodnim denarjem, z narodnimi žulji. Tu daje narod za narod, za se, za svoje potrebe in svoje koristi. Mi smo samo služabniki tega naroda, mi temu narodu samo služimo in sicer pri časopisju popolnoma brezplačno, še z velikim žrtvami, tako da mi plačujemo poleg dela še tisočkratno naročnino, kar lahko dokažemo vsaki dan in vsakemu s svojimi računskimi knjigami.

Ali ima potem kdo večjo pravico apelirati na narodno darežljivost? prositi narodove pomoči in podpore?

Devetnajst let mu že služimo, verno služimo, kot morda nihče drugi, bolj nesebično, kot morda nihče drugi. Ta leta je narod sam lahko spoznal, kdor je hotel sam misliti in slediti našemu delu, da smo pridno delali in veliko žrtvovali, za vse to delo in žrtve sprejemali pa samo — brce in nehvaležnost. Vendar nas vse to ni ostrašilo in nam uklonilo duha, ne ugasnilo navdušenja. Delo za Boga in za narod je vsikdar bilo in bo ozko zvezano z vsem tem. Kdor ne zna delati nesebično, se ne zna žrtvovati, ne zna trpeti, ne zna mesto pohvale sprejemati blato in

brce, ta takega dela ne bo vršil. Zato pa oni, ki ga dela, zasluži narodno sodelovanje, ker s tem se dela edino in samo za Boga in narod.

In tak je bil list "Ave Maria" celih 18 let. Pa naj kdo reče, da ni res? Ali nasprotni listi tega v enomer ne ponavljajo in trdijo? Ti so naša priča in naši dokazi.

V stiskah smo. Sami ne moremo pokriti v blagajni vrzeli, ki so nastale radi razmer, posebno kar so nam razbili tiskarno. Ali toraj ne boš, ti dobro katoliško slovensko ljudstvo, upoštevalo vse to in nam navdušeno in z veseljem priskočilo na pomoč? nam ne pomagalo zopet na noge? ko smo padli v delu za te? za tvoje koristi?

Vsaj dolarček v "Miklavžev žekeljček" za podporo lista — bi bilo to preveč za one, ki so tisoče žrtvovali za te, za narod? Bi ne bilo to samo majhen delček obresti na tvoj dolg tvojemu listu "Ave Maria"?

Zato prav iskrena in pristrčna hvala in zahvala vsem onim blagim dobrotnikom, ki so se nas do sedaj spomnili z darom in tudi vsem onim, ki se nas še bodo.

Na Božični dan bomo opravili posebno sveto mašo za vse one, ki se nas bodo spomnili s svojim darom za "Miklavža". Vse naše otročiče pa sam prosim v tej številki, da bi šli za Božič k sv. obhajilu v moje namene, ki so: Za Vas, blagi dobrotniki, ki niste, ali ne boste preslišali mojega zaupnega klica po pomoči v stiski.

Torej, brat, sestra! Si že oddal svoj darček za list "Ave Maria"? Si že obnovil svojo naročnino? Si že pridobil listu "Ave Maria" novega naročnika?

Še je čas! Še ti v naš krog! Še ti med dobre in navdušene katoliške Slovence! Še ti med Marijine otroke! In ko bomo vsi tu — kako bo lepo!

UREDNIK.

Odmevi naše kampanje.

Pošiljam Vam enega novega naročnika in želim, da bi dobili še mnogo novih naročnikov, ker list je res lep in ne smemo dopustiti, da bi prenehal. Katoliški Slovenci bi morali vsi na delo za ta lepi list.

Margaret Žnidar.

* * *

Pittsburgh, Pa.—Kar se tiče nasvetov za izboljšanje lista bi Vam priporočil, da bi čitateljem vstregli z lepo razlago o daritvi sv. maše za duše v vicah. Enako, kako je zaslužljivo, ako se sprejema sv. obhajilo za duše v vicah.

George Verbanec.

* * *

Od nekod nam piše naš zastopnik: Dobil sem Vaše pismo glede kampanje za

list "Ave Maria." Težko je bilo za me, ker že težko hodim. Vendar sem se vlekel od hiše do hiše, da bi storil, kolikor se da za dobre liste in za katoliški tisk. V eni hiši sem tako opešal, da sem se moral vleči in sem tam celo popoldne ležal, da sem mogel naprej.

G. urednik, se čudite, da list nazaduje. Vendar tiste osebe, ki so ga naročale prva leta, so se postarale. Pritožujejo se, da ne vidijo več brati. Mladini pa govoriti o slovenskem katoliškem tisku, je samo bob ob steno. Pokaži jim Ave Maria ali morda St. Francis, nasmejali se bodo. "Funny papers" — šaljivi oddelki naših dnevnih časopisov in pa igre, to še čitajo. Drugega nič.

Mi, Vaši navdušeni zaupniki, smo bili preje stebri lista, smo sedaj samo še trhljeni. Meni je že prešlo 70. leto. Takih oseb noge so že drevene. Drugi so enaki. Kateri bi radi, so preobloženi z delom, tudi ne morejo. Tako da smo v naši naselbini bolj na slabem. Na svojem potu po naselbini naletim na vsake vrste ljudi. Pred leti so brali Ave Maria. Sedaj bero nasprotnne liste, ki se zelo širijo po hišah v naši naselbini.....

Vendar ne smemo odjenjati. Jaz bom storil, kar bo največ mogoče. Saj vemo, da za dobro stvar treba žrtvovati, vendar dobra stvar vsikdar zmaga nazadnje.

M. B.

Mala cvetka -- sv. Terezija.

Rev. J. Miklavčič:



A, zares si zelo poveličana. Drugo leto bo Tvoj praznik za vesoljno Cerkev 1. oktobra, pa ne navaden praznik, ampak praznik drugega reda. Da bote razumeli, kako so povišali sv. Oče s tem sv. Terezijo, vam ob kratkem povem nekaj o razdelitvi praznikov. — Praznike delimo: praznike prve in druge vrste, ali prvega reda in drugega reda. Nadalje so navadni prazniki večji in manjši. Te zadnje vrste praznike ima večina svetnikov. Praznikov prve vrste ni veliko: 7 Gospodovih praznikov, 3 Marijini; potem imajo praznik prvega reda ti-le svetniki: sv. Jožef, sv. nadangelj Mihael, sveta apostola Peter in Pavel in sv. Janez Krstnik.

Prazniki druge vrste so nekateri Gospodovi in Marijini prazniki, prazniki nekaterih prvih mučenikov in vseh apostolov. Iz tega razvidite, da je praznik sv. Terezije povišan med velike praznike. Praznik njen je enak Gospodovim in Marijinim praznikom.

Mnogo naših bratov in sester je sv. katoliška Cerkev slovesno prištela svetnikom. Posebno letos je izredno število naših doseglo čast oltarjev. Po veličini je vse druge preseгла mlada sestra karmeličanka Terezija, o kateri se ni nič slišalo, dokler ni umrla. Ko je pa zaspala v Gospodu, je šel sloves njene svetosti in čudodelnosti bliskoma širom zemlje. Sv. Cerkev nima navade praznike novih svetnikov proglasiti za ves katoliški svet, pač pa dovoli praznik za posamezne pokrajine ali redove. Tako časte samo Nemci sv. Petra Kanizija, ki je v Nemčiji silno veliko storil za ohranitev vere med njimi, da niso vsega, kar je bilo katoliškega, pohrustali luteranci. Častijo ga sa-

mo Nemci, ker ima sv. Peter za sluge samo za Nemčijo.

Pred leti so bile velike slovesnosti v Franciji, ko so junaško deklico Ivano d'Arc postavili na oltarje. Francija, dasi je vlada brezbožna, je praznik sv. Ivane sprejela med državne praznike, in jo je proglasila za narodno svetnico. Časte jo le v Franciji, kjer je ona delovala le za ohranitev in blagor svoje dežele.

Tako bi vam lahko naštel nebroj sličnih vzgledov.

Sedaj pa preidem k vprašanju: zakaj pa sv. Terezijo sv. oče postavijo kot praznik za vesoljno cerkev. Saj je bila ona tudi francoskega rodu in je v samostanu skrito živela kot vrtnica med vrtnicami, in vendar je že znana po vsem svetu in od kraja do kraja zemlje se dvigajo vsak dan prošnje k sv. Tereziji v nebesa. Ali je ona edino zaslužna za Francijo? Ni šel sluh o njeni svetosti čez meje Francije? Ona je delovala in hoče delovati v nebesih za cel svet. Njeno srce je hotelo vžgati ljubezen Božjo po vsej zemlji.

Besede, ki jih je govorila pred smrtjo: "Po smrti bom rosila iz nebes dež cvetic na zemljo", in "Moja nebesa naj bodo izvrševati dobra dela na zemlji do konca sveta." Te besede nam pričajo, da ona noče le pomagati v domači deželi, da, ona hoče skazovati dobrote celemu svetu. — Ravno zato jo pa povsod časte in ako se bo njeno češčenje tako širilo naprej, čez par let že ne bo nobene katoliške cerkve in hiše, ki bi ne imela nobenega kipa ali podobe sv. Terezije. Tja notri v zapuščeno Afriko pošiljajo kipe sv. Terezije misijonarjem, da tudi zamorski rodovi spoznajo veliko priprošnjico pri Bogu. Ako bi mogli zbrati in opisati vsa uslišanja odkar je umrla, bi nastale debele knjige. Njeno delovanje za blagor človeštva gre zares od

kraja do kraja zemlje. Ker ona vsakega usliši na ta ali oni način, zato je nastala molitev k njej: Spomni se, o sv. Terezija, da ni bilo slišati itd.

Letos se je njen praznik obhajal dne 30. septembra. Po mnogih cerkvah so pred njenim praznikom imeli devetdnevnic. Karmeliti in sestre karmeličanke so svojo sveto sosestro proslavili na izreden način.

V Chicagi imajo karmeliti novo cerkev sv. Klare na cesti 64. in Woodlawn Ave. Krasna cerkev! Ni še dolgo, kar je nova. Zidana je iz rezanega kamna. Znotraj je prostora za 1000 ljudi. Stene so obložene do stropa z lesenimi hrastovimi stebri in okraski. To mora biti zelo drago delo. Oltarji še niso dovršeni, le stranski oltar sv. Terezije je popolnoma zgotovljen.

V tej prekrasni cerkvi se je sluzila slovesna devetdnevnicna čast novi svetnici od 22. do 30. septembra. Oltar in kip je bil ves v rožah. Ko sem ogledoval kip, sem videl, da je ravno tak kot na farmi v Lemontu. Ta slednji je bil narejen po novem modelu in fotografijo modela imamo mi. Po tem modelu je tudi kip v karmelitski cerkvi. Bil sem v tistih dneh še v drugih cerkvah in sem povsod našel kipe slične onemu na farmi. Ko bi karmeliti in drugi duhovniki vedeli, kdo je naročil prvi kip po novem modelu, bi se gotovo zelo čudili, da smo mi chikaški Slovenci bili prvi vneti za češčenje še takrat blažene Terezije.

Devetdnevnicna se je v karmelitski cerkvi vršila dopoldne z mašami na vsake pol ure in množice ljudi so prejele sv. obhajilo, popoldne pa je bilo posebno počestvenje sv. Terezije ob 3., 4., 5., 7. in 8.

Moj prijatelj in jaz sva se neki dan dogovorila, da poromava k sv. Tereziji na 64. cesto. Sklenila

sva iti tja doli ravno na njen praznik popoldne. Vreme je bilo lepo in toplo. Vzela sva na vogalu Battistigove hiše 22-cestno karo in tam v mestu pa 5. karo, ki pelje do So. Chicage.

Čez dobre pol ure sva izstopila na 64. cesti, mahnila sva na levo, prešla nekaj cest in tako dospela na Woodlawn Ave. Zagledala sva pred sabo veličasten zvonik in takoj sva vedla, da mora biti to karmelitska cerkev, kjer se vrši te dni pobožnost na čast sv. Tereziji. Potoma so naju srečavali ljudje, ki so hiteli proti cerkvi.

"Pravo sva zadela", pravim spremljevalcu. "To bo gotovo cerkev, kjer častijo sv. Terezijo. Koliko je ura? Ravno prav, tri bo, lahko bova pri prvi popoldanski službi na čast sv. Tereziji."

Prišla sva do cerkve. Opazila sva na stopnicah moža postave, ki brani prihajajočim vstop v cerkev. "Ali bova mogla v cerkev?" vprašam prijatelja. — "Ne vem, poglejte tjakaj, ondi na stopnicah je stražnik in vidite, koliko ljudi je okrog."

Vsak, ki je prišel do cerkve, moral je vstopiti v vrsto in čakati. Zdelo se mi je, kakor doma za časa vojske. Tam so tudi proti koncu vojske stali povsod, zlasti v Ljubljani in po mestih ljudje v vrstah in so morali čakati ure in ure, da so dobili sladkorja, moke, petroleja itd.

Noben ni smel v cerkev. Moj prijatelj se je moral pokoriti stražniku in vstopiti med druge. A jaz, duhovnik, sem vzbudil respekt in stražnik me ni silil v vrsto. Par duhovnikov je stalo zgoraj na stopnicah tik pred vrati. K njim sem stopil in lepo ponižno zaprosil, ako smem v cerkev.

Moj prijatelj je moral čakati skoro eno uro. A meni so dovolili karmeliti vstopiti v cerkev. Cerkev je bila polna do zadnjega kotička, ljudje so še stali sredi cerkve in ob straneh. V prezbiteriju so bili tudi stoli za sto ljudi. Vse zasedeno, le majhen prostorček pri eni spovednici je bil še, ka-

mor sem se jaz vstopil. Ob 3. uri se je pričelo. Orglje so zabučale, par pesmi so zapeli pevci. Nato je prišel duhovnik s strežniki, poklekneli so pred oltar sv. Terezije. Molili so več molitev svetnici v čast in za temi litanije sv. Terezije. Po teh molitvah je bila pridiga. Med pridigo so mladi kleriki in fantje razdeljevali vrtnice navzočim. Gotovo je bilo v cerkvi 1000 ljudi, torej so razdelili 1000 vrtnic. Drugi so pa kolektirali in kakor jaz sodim, so dobili nad 1000 dolarjev. Ko je do mene prišel, sem malo pogledal v nabiralnik, pa sem videl bankovce po 20, 10 in 5 dolarjev. Po pridigi so bile zopet molitve v čast sv. Tereziji, nato pa blagoslov s presv. Rešnjim Telesom.

Pri oltarju sv. Terezije so pa ljudje neprestano prižigali lučice in ljubka svetnica je bila vsa v rožah in lučicah. Ko je minulo, so šli vsi ljudje ven in nato so vstopili drugi, med temi moj prijatelj. Bilo je zopet zbranih okrog 1000 ljudi. Cerkev se je zopet napolnila. Počesčenje se je vršilo po istem redu kot ob 3.

Tako je bilo še ob 5. in 7. Zvečer ob 8. uri je pa zažarela cerkev v nebrojnih električnih žarnicah. Bilo je tako svetlo kot podnevi. Počesčenje se je vršilo silno svečano. Na koncu pobožnosti so peli zahvalno pesem. Ljudje se pa kar niso mogli ločiti od njihove ljubljenske. Dolgo časa so še klečali in zaupno obračaje oči k sv. Tereziji, so jo prosili pomoči. Šele ob 10. se je spraznila cerkev.

Pri zadnji pobožnosti sem videl v cerkvi slepe, pohabljene in druge betežne ljudi. Gotovo so prišli semkaj, da bi jim pomagala sv. Terezija in jih ozdravila. Od 30. septembra naprej se česčenje sv. Terezije vrši v tej cerkvi vsak torek popoldne ob 3., 4., 5., 7. in 8. uri.

Devetdnevnic se je vršila tudi po drugih cerkvah v mestu. Zlasti očetje sv. Pavla na Wabash cesti so imeli med desetdnevnic

mного izobraženega sveta, saj so bile pa tudi pridige prve vrste.

Čujte še, kako so častili sv. Terezijo doma v Ljubljani v Karmelu na Selu. Father Hugo vam je lansko leto veliko napisal o tej naselbini karmeličank. Tam so slovesno priredili tridnevnic na čast svoji sosestri. Vršila se je 19., 20. in 21. septembra. V petek 18. septembra se je pričela pobožnost. Ob pol 4. uri je bila slavnostna pridiga in nato pete litanije sv. Terezije. Druge tri dni je bilo v cerkvi mnogo maš in pri vsaki sv. maši je zelo veliko častilcev sv. Terezije prejelo sv. obhajilo. Vsaki dan ob pol 6. je bila pridiga in slovesna sv. maša. V nedeljo 20. septembra so imeli to mašo škof in so krasno govorili o sv. Tereziji in njenem otroškem zaupanju v Boga.

K pobožnosti je prišlo na tisoče ljubljancov in okoličancov, vse je bilo zelo navdušeno in vsak je hotel biti vnet častilec sv. Terezije. Zadnji dan so ob pol 4. imeli zopet škof sklepni govor in ob obilni asistenci so peli litanije sv. Terezije in zahvalno pesem Te Deum.

Da, zares lahko hvali sv. katoliška cerkev Boga, ker število častilcev Male Cvetke raste čedalje bolj. Ker se od dne do dne množe čudeži, ki se dogajajo na njeno mogočno priprošnjo, zato ljudje po vsem svetu zaupajo vanjo. Tisoči romajo v Lisieux, kjer uboga redovnica počiva v srebrni rakvi, podarjeni od brazilske vlade. Ljudje jokajo ob njenem grobu in prosijo goreče pomoči. Materere prinašajo bolna deteta in prosijo za nje zdravja. Slepí, hromi, kruljavi obkrožujejo njen grob proseč njo, da naj jim pomaga. Na stotine prihaja ljudi vsaki dan k njej in v vseh je trdno zaupanje, da jim bo Mala Terezika pomagala. Drugod pa stavijo kipe sv. Terezije v cerkve in luči pred njimi prižigajo. V par cerkvah sem že videl nove oltarje njej na čast.

Sv. Terezija je nad oblaki.

Pred njo je Mati Božja, Jezus kot dveleten otrok stoji pred Marijo in ima polno rož okrog sebe. Sv. Terezija sega po rožah in jih siplje na zemljo.

Izdajajo se v raznih jezikih mesečniki, ki poročajo o njenih izkazanih dobrih delih širom sveta, ustanavljajo njej v čast društva itd.

Tudi cerkveni dostojanstveniki uvidevajo moč sv. Terezije, zato ji škofje v varstvo izročajo svoje ustanove in semenišča. Izdeljujejo že mašne plašče s v. Terezijo od zadaj. Prodajajo povsod njene slike, podobice in svetinjice.

Zlasti pa se karmeliti in karmeličanke trudijo, da bi razširili češčenje sv. Terezije. Tako karmeličanke v Washingtonu, D. C., opravljajo vsak mesec devetdnevno od 22. dne istega meseca pričrenši.

Častimo tudi mi to blaženo služabnico božjo, pojdemo k njej. Ona bo nas zelo vesela, čimveč nas bo njenih častilcev. Ona nas bo z veseljem sprejela in bo naše obilne prošnje uslišala. Hitimo k njej, zavedajoč se tolažljivega zagotovila, da bo njena nebeška blaženost delila nam ubogim, revnim in zapuščenim zemljanom dobrote za telo, zlasti pa za dušo. Prosimo jo, da bi ona naše izgubljene brate nazaj pripeljala, da bi se le-ti uklonili sladkemu jarmu našega Gospoda, da bi njihovo

va srca zažarela ljubezni do Odrešenika in da bi se nobeden naših bratov ne izgubil.

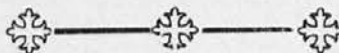
Za razne nadloge, ki nastanejo, nimamo drugega pomočka kot potrpežljivost in molitev. Pride v hišo bolezen, mi smo takoj zbegani, ne vemo, kaj bi začeli.

Zadene nas kaka neprilika, vsi smo iz sebe. A naša sv. vera nas uči drugače, ko nam govori: V vaši potrpežljivosti bote našli mir svojim dušam. Zato pa, da bomo dosegli, kar želimo in da bomo junaško prenašali trpljenje, ki nas zadene in da bomo nazaj pripeljali naše izgubljene brate, častimo poleg Marije naše Matere in naših drugih nebeških zavetnikov, tudi najmlajšo med svetnicami, sv. Terezijo. Častimo jo, da vsaki dan nekaj Očenašev in Češčenamarij njej v čast zmolimo, ali molimo večkrat njene litanije in pred njenim praznikom, ki je 1. oktobra opravimo devetdnevno. V teh devetih dneh moramo vsaki dan v čast sv. Tereziji gotove določene molitve moliti. Pa tudi med letom lahko opravimo večkrat to pobožnost njej v čast, in ako bomo njeni goreči častilci, nam bo ona sprosila mnogih milosti. Imamo bolnika v hiši, priporočajmo ga sv. Tereziji. Ona deli velike milosti onim, ki jo prosijo.

Mala Terezija ni šla v misijone, kakor sv. Frančišek Ksaver in

na tisoče drugih, ni postala mučenica kakor 32 nun sv. Uršule, ki so bile obglavljene l. 1794, ni ustanovila nobene kongregacije, kakor sv. Marija Magdalena Postel ali sv. Zofija Barat, ni skušala prenoviti sveta, kakor sv. Frančišek Serafinski, ni pridigovala in pisala nabožnih knjig, kakor sv. Bernard, ni živela v puščavi, kakor sv. Anton, ne! — izbrala si je neznamen, tih samostanček in ubrala je tiho pot, vsakdanjo pot otroške zaupljivosti do Boga. Njeno srce je bilo brez vsakega pridržka Bogu udano, saj pravi sama, da od svojega tretjega leta ni nikdar Bogu ničesar odrekla. V tem je njena svetost in ta svetu neznan devica je ljubila goreče svojega božjega Ženina. Ko je vstopila v samostan in napravila redovne obljube, je zapisala te-le besede: "Nebeški Oče javlja vsemu svetu, da se je njegov sin Jezus Kristus zaročil in poročil s Terezijo od Deteta Jezusa."

Posnemajmo sv. Terezijo, da bomo tudi mi imeli otroško zaupanje do nebeškega Očeta in da bo v naših srcih plamtela goreča ljubezen do pastirja naših duš, Jezusa Kristusa, ki je za nas samega sebe dal v žrtev zato, da bi se vsi varovali greha, vzljubili njega, šli za njim, enkrat pa, da bi prišli k njemu in se radovali v njegovem kraljestvu vekomaj.



Advent.

Kar je štiridesetdanski post za veliko noč, to je advent za božič, ki je mati vseh drugih praznikov v letu po besedah sv. Krizostoma. Zato je sveta Cerkev vpeljala advent, to je priprava za božične praznike. Predpisala je postne dneve sedaj samo še kvaterna sreda, petek in sobota in pred svetim dnevom, 24. decembra, da bi se verniki s postom pripravljali in vredno prejeli zakramenta sv. pokore in sv. obhajila. Iz tega namena je v adventnih nedeljah

vijolična barva pri sveti maši; zato so prepovedane slovesne poroke z godbo in plesom. Zategadelj se v adventu opravljajo zornice sv. maše. Ako moreš biti pri zornici, napravi namen, da boš pri zornicah prvi teden za spreobrnjenje nevernikov, krivovercev in razkolnikov. Drugi teden v adventu bodi pri zornici za spreobrnjenje grešnikov; tretji teden z namenom, da bi se mogel vredno pripraviti za božične praznike. Četrty teden bodi pri

zornici za milost, da bi pri drugem Jezusovem prihodu na sodnji dan, stal na njegovi desnici. Dobro, skesan, opravi v adventu sveto spoved in vredno prejmi sv. obhajilo!

Stariši, naročite svoji mladini angleški list "St. Francis Magazine."

* * *

Kjer imate mladino, naročite ji gotovo nas list "St. Francis."

Nikar ne sestradajte duševno svoje mladine, dajte ji katoliškega čtiva!



- L U R D -



Rev. John Miklavčič.

(Dalje.)



ISO bile dolgo pri jami, ko se je dekletce zopet zagledalo v votlino in pokleknilo. Obraz se ji je zopet čudovito spremenil.

Neki nebeški smehlaj je legel na njen obraz. Neka nebeška blaženost se je razlila po njem. Vsi, ki so bili poleg, se niso mogli iznebiti nekih čudnih nerazumljivih občutkov.

"Moj Bog, ne vzemi mi moje dete", je zajokala mati. Mislila je, da bo dekletce umrlo.

"Kako krasna je! Poglejte, je to še človek!" so si rekli navzoči.

20. februarja so bili pri jami pred pol sedmo uro in takoj se je prikazen ponovila. Ta dan je mati klečala prev tik Bernardke, jo držala za roko in jo strogo opazovala. Sredi prikazni je zajokala ginjena in rekla: "Ne vem, kaj naj vse to pomeni; kako si naj to razložim. Zdi se mi, kakor da sanjam. Svoje hčere skoraj ne poznam več!"

Tudi navzoči, katerih je bilo že veliko več, se niso mogli načuditi temu, kar so videli. Nad sto ljudi je bilo priča te prikazni. Nekateri so rekli, "to je čudež". Bili so pa zraven tudi ne-

verni, ki so se že takoj v začetku temu smejali. "Neumnost vse skupaj!" so rekli ti.

"Verska norost je to! Dekletce je zmešano!" so trdili drugi in opazovali dekletce.

Navzoč je bil tudi mestni zdravnik Dr. Dozous. Ta jo je nekaj časa opazoval od daleč. Videl je, da ima tu nek izvanreden slučaj pred seboj. Bil je popolen brezverec. Šel je prav tik k nji in skrbno opazoval vsako njeno kretnjo, njeno dihanje in vse.

Po prikazni je povedal materi, da hoče biti tudi drugi dan poleg, naj se ga pokliče, ko bodo šli k jami. Drugi dan je res prišel.

Dr. Dozous je bil tedaj tudi navzoč pri šestem prikazovanju in opisuje vse to, kar je opazil in videl:

"Ko je Bernardka dospela do skal, je pokleknila, vzela v roke rožni venec in začela moliti. Obraz se ji je spremenil, kar so lahko vsi okoli stoječi opazili. Med tem, ko je molila rožni venec in je spuščala z levo roko jagode, je v desni roki držala gorečo svečo, ki je pa zaradi vetra večkrat ugasnila. Dala jo je naj-

bližji osebi, da jo je zopet užgala. Jaz sem ves čas pazil na vse njene kretnje in sem se hotel prepričati, v kakem stanju je njena kri in dihanje. Prijel sem jo za ramo in tipal za žilo. Žila je normalno bila in dihanje je bilo lahko. Torej se na deklici ni nič poznalo, da bi bila živčno bolna in v telesu ni bilo nobene spremembe.

Nato se je Bernardka malo premaknila proti votlini. Takoj sem opazil, da je njen obraz postal zopet navaden, medtem ko je poprej bil svetel in neka nebeška blaženost se je zrcalila na njem.

Videl sem, da ste se potočili dve solzi po njenih licih. Sprememba obličja me je presenečila. Prašal sem jo, je-li končala molitev in ali je prikazen zginila. Odgovorila mi je:

"Gospa je za trenutek postala žalostna in je gledala daleč tja v daljavo, nato se je obrnila zopet k meni in ko sem jo vprašala, zakaj je žalostna, mi je odvrnila: 'Moli za grešnike, moli za bolni svet!' Bila je tako mila in kazala je na sebi dobrotljivost, kar mi je dalo zagotovilo, da jo bom še smela gledati. Potem je izginila."

Množica se je razšla. V mestu se je govorilo le o Bernardki in njenem zamaknjenju. Vsi dobri so bili prepričani, da se deklici prikazuje neko nebeško bitje, ker je ona v zamaknjenju tako lepa in ji sije na obrazu neka nebeška svetloba.

Ljudje so v vedno večjih množinah prihajali k votlini. Može postave je jelo to skrbeti, pozorni so postali in bili so mnenja, da se temu vrvenju in praznoverju mora narediti konec. Dne 21. februarja so imeli sestanek v lurški mestni hiši. Navzoči so bili: mestni župan Lacade, državni pravdnik Dutour in policijski komisar Jacomet. Sklenili so, da pokličejo pred se Bernardko in jo pregovore, naj opusti pohode k votlini. Upali so, da jih bo ubogala. Bernardka je prišla pred te gospode. Prvi jo je vprašal državni pravnik: "Bernardka, ali mi obljubiš, da ne boš hodila več k votlini in vznemirjala ljudi?" — Ona odgovori: "Gospod, tega vam ne morem obljubiti." Na ta nepričakovan odgovor postane g. Dutour razjarjen.

Odgovori jej: "Že dobro, ti lahko greš, a mi bomo že poskrbeli za drugo." Zvečer jo je poklical pred se policijski komisar. Poskušal jo je pregovoriti nekaj časa zlepa, potem ji je jel groziti in žugati. Toda Bernardka je ostala čisto mirna. Naposled pa reče: "Gospod, jaz sem Gospej obljubila, da še pridem."

Drugi dan, 22. februarja, je bila zopet pri votlini. Prišla sta dan tudi dva orožnika. Deklica je začela moliti rožni venec, a njeni opazovalci niso nič opazili kake spremembe na njenem obrazu. Gospa se ji ta dan ni prikazala. To je bilo zelo všeč prej omenjenim gospodom in zdelo se jim je, da so naredili konec Bernardkinim neumnostim in norčevali so se, češ, da se ona Gospa njih boji. Izmed onih gospodov, ki so se zanimali za jamske dogodke, je bil tudi g. Estrade.

Dne 23. februarja se je že zgo-

daj zjutraj nabralo pri jami par sto ljudi. Med temi so bili tudi mestni župan, državni pravnik, policijski komisar in g. Estrade. Bernardka prišedši takoj poklekne in moli rožnivenec. Komaj prične, veselo poskoči, oči se ji prečudno lepo zasvetijo, nežno se nasmehlja in nebeška lepota jo oblije po obrazu. Oni gospodje se spogledajo. Nehajo govoriti in spoštljivo se odkrijejo. Slišali so neke besede, ki jih je izgovarjala Bernardka in na njenem vedenju so spoznali, da se pogovarja s Prikaznijo. To pot je Bernardka gledala Gospo celo uro. H koncu se je splazila do rožnega grma, poljubila je tla in nato se je vrnila na prejšnje mesto. Oči je pa imela ves čas vprte na votlino in obrnjene na Prikazen. Nato se ji je obličje še enkrat zasvetilo in lepota z njenega obraza je polagoma pojemala. Molila je še nekaj časa, potem je vstala in mirno odšla. Na g. Estrade je ves dogodek čudovito vplival. Ni se več šalil, ne norčeval kot prej. Zamisljen je postal in molče je čisto sam odšel v mesto. V njegovi glavi so se pa porajale vsakojake misli in on sam pravi, da čeravno on ni videl one Gospe, je pa vendarle občutil njeno pričujočnost.

Studenc.

Naslednji dan v sredo je Bernardka zopet videla Gospo. V zamaknjenju se je kar naenkrat obrnila na zbrane in je jokaje izgovorila besede: Pokora, pokora, pokora. Pozneje je povedala, da ji je Gospa naročila to.

Prihodnji dan se je pa nekaj posebnega zgodilo. Gospod Estrade je bil zraven in opisuje ves dogodek: "Bernardka je začela moliti, nato je kmalu vstala in šla v spodnji votlino in je poljubila zemljo. Prišla je nazaj in se je zopet zamaknila. Ko je nekaj rožnega venca zmolila, je zopet vsa razburjena vstala, obrnila se je proti reki Gave, ki teče prav blizu masabielskih skal. Naredila je par korakov, obrnila se hitro

nazaj in vedla se je, kot da bi jo bil kdo nazaj poklical. Obrnjena na Prikazen, je pokimala in šla nazaj k votlini. Zdelo se je, da okrog votline nekaj išče; pogledala je na tla pa tudi navzgor, kjer je bila Gospa. Potem se je pripognila in začela brskati okrog pod skalo.

Izgrebla je malo jamico, ki se je pa kar naenkrat napolnila z vodo. Bernardka nekaj časa čaka, nato pije od tiste vode in si umije obraz, izruje še par travnih bilk in nese k ustom. Gre zopet na navadno mesto. Ljudje so to opazovali natanko in ko so Bernardko videli umazano na obrazu, so jeli vpiti: "Bernardka je znorela." (Umazana je bila, ker se je umila z ono vodo, ki je bila v jamici in še zmešana z blatom.) Oni, ki so bili blizu nje, so ji očistili obraz, kaj se ji je zopet zasvetil in v neki nebeški blaženosti je zrla na ono mesto, kjer je bila Prikazen. Ko je minilo zamaknjenje, so jo ljudje vpraševali, kaj ji je Gospa naročila. Povedala jim je, da je Gospa rekla, da naj pije vodo in naj se umije. Ker pa ni pri skalah videla vode, je menila, da mora iti k vodi Gave in se tam umiti. A Gospa jo je poklicala nazaj in pokazala s prstom, kje naj z rokami koplje, da bo dobila vodo.

Voda v jamici je postajala večja in večja, začela je teči proti Gave in mnogo ljudi je že prvi dan zajelo od te vode, katere so nesli domov.

Dr. Dozous, ki je bil zraven, je potem, ko so odšli ljudje, natančno pregledal oni kraj in pravi, da je nemogoče dobiti kje v skalah vodo in je studenc čudežnim potom jel izvirati tam, kjer je deklica izkopala jamico.

Voda je postala že drugi dan močan studenc in danes da dnevno 122,000 litrov vode.

Dne 26. februarja je Bernardka zopet gledala Gospo. Šla je tudi k vodi, pila in si umila obraz. Čez tri dni se je zopet zamaknila in sicer za izredno dolgo

časa. Gospa ji je tedaj ukazala: "Povej duhovnikom, da naj tukaj sezidajo cerkev meni v čast!"

Navdušenje med ljudmi je bilo velikansko in vsak dan so že tisoči prihajali k votlini in molili rožni venec, pili vodo in se umivali.

Dne 4. marca je bilo navzočih približno okoli 20,000 in Bernardka se je zopet zamaknila, ljudstvo pa je med tem časom pobožno molilo rožni venec. Prášali so tudi Bernardko, bode li še prišla kedaj k votlini. Odgovorila jim je, da bo prišla še, toda ni gotovo, da bi se ji Gospa prikazala. Prihajala je res skoro vsak dan, a Prikazni ni videla več.

Jaz sem brezmadežno Spočetje.

Na praznik Oznanjenja Devici Mariji, 25. marca, je Bernardka zgodaj zjutraj prihitela na kraj prikazovanja. Od zadnjega zamaknjenja je minilo že 20 dni, zato tudi ni upala, da se ji Gospa prikaže. O, kako je bila preseščena in rajsko vesela, ko je ugledala gornjo votlino čudovito razsvetljeno. V tej svetlobi je pa stala belo oblečena Gospa in njene noge so se dotikale rožnega grma. Bernardki se je zdelo, kot

da je Gospa že dalje časa na njo čakala. Deklica poklekne in moli. Med molitvijo ji pride na misel, da bi Prikazen vprašala, kako ji je ime. Bernardka vpraša trikrat, kako ime ima, šele na tretje vprašanje ji je odgovorila: "Jaz sem brezmadežno Spočetje." Pri tem je imela oči obrnjene v nebo in obe roki sklenjene na prsih. Ko je izgovorila in povedala svoje ime, je roki raztegnila in jih smehljuje obrnila proti zamaknjenki. Bernardka je povedala ljudem ime te čudovite Gospe, a sama ni umela besed. Navzoči so bili kar prevzeti sv. ginjenja, padli so na tla, obrnili se k gornji votlini in molili k nebeški Gospej: "O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k Tebi pribežimo."

Dvakrat se je še pozneje Marija prikazala nedolžni deklici: 7. aprila in 16. julija. Bernardka je še živela 20 let. Šla je v samostan, ko je bila stara 22 let in živela je ondi sveto 13 let in umrla blažene smrti l. 1879.

Kar ji je pri nekem prikazovanju rekla Marija, da jo bo srečno naredila v nebesih, to se je letos zgodilo 14. junija, ko so

jo sv. Oče Pij XI. prišteli blaženim vrstam božjih nevest.

O, kako je bil ta dan vesel Bernardkin brat, ki je bil v Rimu navzoč pri slovesnosti, ko je bila njegova sestra, ki je morala zaradi Marije toliko zaničevanja prestati, proglašena blaženim. Časopisje pove, da so se mu udrle solze, ko so sv. Oče zaklicali: Blažena Bernarda, prosi za nas. — Dolgo, dolgo časa je jokal in nikakor se ni mogel ločiti iz prezbiterija cerkve sv. Petra, kjer je nad papeževim tronom bila njegova sestra naslikana klečeča pred Marijo, okrog glave pa je imela sij nebeške blaženosti.

Lurški dogodki so se razvedeli po vsem svetu in Lurd je postal največja božja pot na celem svetu, kamor na sto in na tisoče ljudi iz vseh delov sveta romajo in proslavljajo brezmadežno Devico tako krasno in slovesno, kot nikjer drugod na svetu. Marija pa deli v svoji dobrotljivosti bednim Evinim otrokom obilne milosti za dušo in telo.

Slava brezmadežne Device ne bo nikdar zatonila, milijoni in milijoni bodo Njej prepevali do konca dni: Ave, ave, ave Maria!

(Dalje.)



Toplo priporočamo za prihodnje leto 1926. prvo sredo, prvi petek in prvo soboto vsakega meseca s popolnim odpustkom.

Prva sreda vsakega meseca je posvečena svetemu Jožefu.

Kdor prvo sredo vsakega meseca nekaj pobožnih vaj (litanijsv. Jožefa zadostujejo) v čast sv. Jožefa opravlja, dobi popolni odpustek, ako še opravi sveto spoved, prejme sveto obhajilo, obišče cerkev in v nji moli po namenu svetega Očeta. (Benedikt XV., 1. aprila 1921.)

Prvi petek vsakega meseca je posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu. Kdor prvi petek vsakega

meseca opravi sveto spoved, se obhaja, moli za odpustek in nekoliko premišljuje ta dan neskončno dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega, prejme popolni odpustek vsak prvi petek, druge petke v mesecu pa odpustek 7 let in 7krat po 40 dni. Leon XIII., 7. septembra 1897.

Prva sobota ali prva nedelja vsakega meseca je posvečena Materi božji brez madeža spočeti. Kdor prvo soboto ali prvo nedeljo v mesecu nekoliko moli ali premišljuje v čast brez madeža spočete Device Marije, prejme popolni odpustek, ako se še spove, prejme sveto obhajilo in moli

po namenu svetega Očeta. Pij X., 1. julija 1906. **P. A. F., OFM.**

Stariši, ali vaši otroci bero kaj drugega kot pa "funny papers?" kake neumne in nemoralne "špase" po dnevnih časopisih?

Se zanimajo še za kaj drugega, kakor samo za "Sporting section" večernih časopisov?

Če se ne — potem nekaj ni prav pri njih! Ne bodo prišli daleč v svojem življenju, zato dajte jim, dajte jim tudi še boljše duševne hrane, kakor je ta.

Mati, naroči jim:

ST. FRANCIS MAGAZINE,
1849 WEST 22nd ST., CHICAGO, ILL.

"St. Francis" je vaš list, slovenski list v angleščini za našo poangleženo mladino. Stariši, naročite ga jim!

Žrtva in sad.

(Po resnični dogodbi za "Ave Maria" napisal
Rev. Marijan Širca, O.F.M.—Brezje.)

(Dalje.)



NO uro po smrti očeta vi je sedel Patrick Blackford v prekrasni pritlični sobi in jokalo. Ni se sramoval solza, ker je očeta res prisrčno ljubil. Vedno se je spominjal in ponavljal zadnje očetove besede: "Posvetni sijaj mine; pravi srčni mir se najde samo s pomočjo božjo pri Bogu."

"Ali je res tako?" se je vprašal. "Da! Oče se je celo življenje prizadeval, da si nabere bogastva in svoji hiši sloveče ime. Sedaj pa? Tu leži sedaj v postelji bled in mrzel. Ob smrti se je zrušila vsa nakopičena slava. Od vsega tega ni vzel seboj v grob drugega, kakor lepo dragoceno krsto, in še tega zadnjega ostanka ni občutilo mrtvo telo nič več, kakor kaki revež v svoji krsti iz šestih desek in dveh deščic, to je vse. Ali je res še kaj za temnimi smrtnimi vrati, kar ima večjo vrednost, kakor vsa posvetnost, kar je večno, neminljivo? In ako obstoji večnost, kakor nas vera uči, kjer veselje ali trpljenje nikdar ne mine, tedaj je treba tudi življenje na svetu tako uravnati, da more biti človek po smrti vekomaj miren." V take resne misli je bil Patrick vtopljen in všeč mu je bilo, da je nekdo na vrata potrkal in da se je teh misli znebil.

Vstopila je bolniška sestra.

"Pri pripravi mrliča za mrtvaški oder našla sem pod zglavjem ta-le ključek; izročim ga Vam, da ne pride v neprave roke."

"Ali je moj oče o ključu kaj z Vami govoril? Vendar ne," je koj dostavil, "saj niste bili več v sobi, odkar sem ga jaz tje položil. Hvala Vam!"

"Še nekaj, sestra", je dostavil, ko je hotela strežnica oditi, "prosim Vas, obvestite duhovnike pri stolnici sv. Petra, da naj očeta z vso slovesnostjo pokopljejo."

Sestra je to obljubila in odšla zopet, da pomaga pripraviti mrtvaški oder.

Tri dni pozneje so položili truplo bankirja Williama Blackforda z vso slovesnostjo v družinsko grobnico.

Zvečer po pogrebu sta sedela Harry in Patrick žalostna skupaj. Čeravno so bile komaj tri ure po pogrebu pretekle, bral je Harry v nekem časopisu že obširno poročilo o pogrebu.

Ko je to prebral, obrne se k resno zamišljenemu bratu, ki je pri oknu gledal z dreves odpadajoče listje:

"Patrick, ali si videl pri pogrebu onega duhovnika, ki je bil ob smrti pri našem očetu?"

"Čudno je to, Harry," odgovori Patrick, "ravno to sem te mislil tudi jaz vprašati. Ne, ni ga bilo med cerkveno oblečeno duhovščino; saj bi ga morala videti, ako bi bil tam, ker njegove velike postave in njegovega odločnega lica ni mogoče lahko pozabiti."

"Kaj ga je moglo vendar zadržati, da se ni vdeležil pogreba?" je vprašal začudeno Harry; "mislim, da baš on bi bil moral prisostvovati, že radi tega, ker ga je pokojni oče tako odlikoval in odločil, da naj pomaga pri ustanovi za uboge sirote."

Patricku se obudi neka posebna misel.

"Harry, veš kaj sem se spomnil? Predno je prišel duhovnik, me je oče poklical in rekel, naj mu hitro prinesem 20,000 dolarjev, katere sem spravil v miznico; ključek sem mu moral dati pa pod zglavje."

"To je res nekaj posebnega," je mislil Harry začuden, "kje pa je ključ?"

Patrick mu je povedal, da mu ga je koj po smrti prinesla bolniška postrežnica.

"Ali si pogledal, ako je svota še tam?" vprašal je Harry.

"Dozdaj nisem še pogledal, pojva skupaj in poiščiva jo."

6.

Z napeto radovednostjo sta vstopila Harry in Patrick v očetovo sobo in odprla miznico. Kasete je bila na svojem mestu; odprla sta jo — a bila je prazna.

Nemo sta se brata spogledala. Patricku zatemni obraz.

"Harry, kaj misliš o tem?"

"Kaj morem misliti?" odvrne Harry. "Tebi so znane okolnosti; razodeni mi jih in povedal ti bom svoje mnenje."

"Neposredno pred duhovnikovim prihodom sem zaprl semkaj kaseto z denarjem. Nobeden ni vedel za to razen mene in očeta. Ko je duhovnik očeta zapustil, ni bilo zopet nikogar pri njem razen nas dveh. Četrť ure pozneje, ko sva sobo zapustila, prinesla mi je postrežnica ključek. Ona ni mogla vedeti, kaj je ž njim in kam spada. Kaj si morem torej misliti?"

"Patrick, za ljubav božjo, vendar ne misliš, da bi bil duhovnik?..... To bi bilo grozno!"

"Se ve, da bi bilo strašno, ali je pa kaj drugega mogoče? Premisli sam! Razen proste tatvine bilo bi še nekaj mogoče: morda je bilo onih 20,000 dolarjev duhovniku za ustanovo zaupno izročeni. Tedaj bi nama bil moral on to koj razodeti. Tega pa ni storil, ampak je samo govoril o neki ustanovi, katero naj napraviva za svojega očeta. Ne, tako-le bo: ta človek je porabil očetovo smrtno slabost, da samega sebe okoristi s svoto, ki je bila namenjena za to pobožno ustanovo."

"Ali Patrick, kaj misliš? Med tem je preteklo že nekaj dni, ali ni morda denar na kak drug način izginil?"

"Jaz sem imel ključ in ga nisem ta čas nikomur dal. Pomisli nadalje, da ni nikdo za denar

vedel. In vrh tega bi morala biti ključavnica zlomljena, ako je kdo denar ukradel."

"Seveda, to ni navadna ključavnica," je odvrnil Harry in opazoval nenavadni ključ, "z nobenim vetrihom bi ne bilo mogoče odpreti. Čudno, zelo čudno!"

"Gotovo čudno," odgovori Patrick. "Ta mož si je dal službo, ki jo je izkazal našemu dobremu očetu, slano plačati. 20,000 dolarjev bi se moglo že preboleti, saj to je za nas malenkost; vendar mora to človeka vznevoljiti, da more kdo svoje opravilo, ki je po njegovem prepričanju sveto, in slabost našega dobrega umirajočega očeta zlorabiti, da se krivično obogati. Res, to mora človeka vznevoljiti, in jaz pravim, da je to grda tatvina."

"Patrick, gotovo mi ni bilo všeč, da je duhovnik prišel," odgovori Harry, "ker ne verujem papistovskim naukom, kateri so obudili našemu očetu strah pred smrtjo. Vendar ne morem deliti s teboj sumnje nad duhovnikom, ker se mi zdi pregrozna, ker tudi naši ljudje mnogo držijo do poštenja katoliških duhovnikov. Ali ni morda druge možnosti, kako bi bil denar zginil?"

"Ne, Harry," odgovori Patrick odločno. "druge možnosti ni. Za me je sumnja dobro utemeljena. Priznam, da mi je mir, ki je odseval iz očetovega obraza, obudil resne misli in rekel sem sam pri sebi, da mora biti katoliška vera res vzvišena in sveta, ako ni ena tolažila človeka tako pomirilo, da lahko gleda smrti v obličje. Mislil sem celo to vero nekoliko bolj spoznati, ker smrt in besede najinega očeta so me napolnile z resnostjo, ali zdaj —? Vidim, da je vse hlinba in prevara!"

"Patrick, ako res tako misliš in si o tem prepričan," rekel je odločno Harry, "potem je naša dolžnost, da stvar temeljito preiščemo, prevaro naznanimo ter tatu sramoti izročimo."

"Prav tako je moje mnenje,"

pritrnil je Patrick; "jaz mislim, da pojva koj k njemu, naj se opraviči. Ako nam ne bo mogel nič točnega o denarju povedati in kako je uporabljen, predan naj bo sodnji. Tam naj se zagovarja!"

Tako sta dva kratkovidna človeka brezobzirno obsodila katoliškega duhovnika, ki se je žrtvoval za svoj vzvišeni poklic, in ni sta pomislila, da žalita tako tudi čast in poštenje vse katoliške duhovščine.

Ta duhovnik, Rev. Pavel Golob, je bil v službi v katoliški bolnišnici in kot tak doktorju Worldu poznan, zato se je nanj najprej spomnil in ga pripeljal k bolnemu bankirju. Od zdravnika sta zvedela brata tudi za duhovnikovo ime in kje da biva.

Tjakaj sta se brata podala zvečer, po pogrebu. Ko sta v pisarni bolnišnice vprašala po duhovniku Rev. Golobu, povedala jima je sestra, da je pred dvema dnevo ma odpotoval iz Baltimora. Kdaj se vrne, pa ni mogla vratarica povedati.

Pri tem naznanilu sta se oba pomenljivo pogledala, ker je pričalo, da je njih sumnja še bolj potrjena.

"Ali ni gospod povedal, kam potuje?" je vprašal Patrick. — "Imava nekaj zelo važnega ž njim govoriti, kar se ne more odlagati."

"Ne," je odgovorila sestra mirno, "rekel je samo, da ne more povedati kam da gre. Med tem ga nadomestuje drugi duhovnik. Morebiti želita s tem govoriti?"

"Ne," odgovoril je na kratko Harry. "Imaš le prav," je dostavil in se proti bratu obrnil, ko so se vrata zaprla in ko sta v kočijo sedla. "Tat hoče ukradeno svoto spraviti na varen kraj. John, vozi v Large Street, k policiji!" zapove kočijažu.

Tam sta poiskala državnega pravdnika in zatožila bolniškega duhovnika Rev. Pavla Goloba in zahtevala, da ga se naj radi tatvine koj zapre.

Drugo jutro je bila tiralnica za

njim že brzojavno poslana na vse strani.

7.

Medtem ko so se kopičili črni oblaki nad glavo duhovnika Goloba, je potoval ta, nič hudega sluteč, od enega mesta do drugega. Oblečen je bil civilno, ne kot duhovnik. Ako bi bila policija, ki ga je zasledovala, to vedela, bi bil še bolj osumljen,

Čeravno se nikakor ni mislil tako preganjalcem izogniti, vendar mu je civilna obleka pripomogla, da ni bil zasačen in vjet. Mislil je le na svojo dolžnost, ki si jo je naložil. Časopisov ni bral in tako ni tudi vedel, da je zasledovan.

Iskal je po več mestih sledu za človekom, katerega pa do zdaj še ni mogel izslediti. Tako je prišel v Chicago, in tam je bilo njegovo iskanje vspešno. Seve, iskanega nekdanjega trgovca Rogerja White-a ni našel. Ta je bil od žalosti radi izgube svojega premoženja pri polomu neke banke v Baltimoru umrl.

In vendar ni bila za ubogega White-ja zguba svote denarja tako bridka, kakor je bilo dejstvo, da je zaupal svoj denar banki po nasvetu svojega prijatelja, kateri je kot uradnik tiste banke, moral vedeti za njeno slabo stanje. Nenavadno in čudno se mu je zdelo, da je po polomu banke njegov nezvesti prijatelj vedno bogatejši postajal. Nekaj malo let po tem je bil že solastnik neke druge nove banke.

Tako se je rodila Rogerju White misel, da ni njegov prijatelj predal izročnega denarja banki, ampak da si ga je pridržal do poloma banke, in da je tako Whitejeva premoženje navidezno s polomom propalo.

White je moral zopet nastopiti službo knjigovodje v neki veliki trgovini in se z družino revno preživljati. Žalost nad zgubo vsega z muko pridobljenega premoženja in prijateljeva nezvestoba sti razjedali njegovo življe-

nje. Zbolel je in slednjič radi bolezni zgubil tudi službo. Z grenko nevoljo pisal je večkrat svojemu nekdanjemu in zelo bogatemu prijatelju in ga je kar naravnost dolžil prevare.

Posledica teh pisem je bila, da mu je Blackford — ker ta je bil oni nezvesti prijatelj White-jev — odgovoril: "Samo žalosten položaj, v katerem se nahajaš in kateri te dela zdaj tako krivičnega proti meni, me zadržuje, da te ne predam sodnji radi razžaljenja časti. Da pa spoznaš moje sočutje s teboj, prilagam tukaj ček za 1000 dolarjev. Rad te bom tudi nadalje podpiral, ako bo potreba, samo prenehaj s svojimi žalitvami. Tvoje nesreče nisem jaz prav nič kriv, ker takrat nisem prav nič slutil, da banka, kateri sem služil, tako slabo stoji."

To pošiljko je pa dobil pošiljatelj vrnjeno, ker Roger White je bil tudi v svoji stiski še tako ponosen, da ni hotel sprejeti miloščine od človeka, katerega je prej in slej imel za razdiralca svoje življenske sreče, čeravno ni mogel tega dokazati.

8.

Že več let je preteklo, odkar je rešila smrt ubogega Whiteja njegove žalosti. Njegova žena vdova bivala je s svojima dvema hčerama v revni hiši v Chicagi, kjer je bilo mnogo najemnikov. V to hišo je peljala poizvedovalna pot Rev. Goloba.

Že stoji pred vratmi, ki mu jih je označil hišni oskrbnik. Na vratih stoji napis: "Sestri White, šivilji."

"Hvala Bogu," je zdihnil, "upam, da sem srečno prišel do svojega cilja."

Pozvoni in koj se vrata odpro. Bleda, nekaj čez trideset let stara dekla pride odpirat. Začudeno pogleda tujca in ga vpraša, kaj da želi.

"Želim vedeti, ako ste vi hči

pokojnega trgovca Rogerja White?"

"Da, jaz sem Ellen White, in Roger White je bil moj oče," je odgovorilo dekle.

"Potem dovolite mi, da vstopim, ker imam nekaj važnega za vas in za me."

Ellen je nekoliko odstopila nazaj in ga povabila, da vstopi.

"Gospodična, prosim, da me odvedete k materi," je rekl du-

vim na vaš prihod in vašo nalogo?"

"Ne, gospodična," je odgovoril duhovnik, "zadeva, katera me je k vam pripeljala, zahteva, da ostane moje in mojega pošiljalca ime tajno. Vi me čudno in plašljivo gledate in vam ne zamerim. Poslušajte me: Že več dni potujem od mesta do mesta in iščem vas. Iz tega lahko sklepate, da mora biti važna zadeva, katero bom v malo trenutkih izvršil. — Moja dolžnost je, da se najprej prepričam, da ste res družina bivšega trgovca Rogerja Whiteja iz Dublina na Irskem. V tem slučaju vam imam nekaj izročiti, s čemer bo poravnana neka krivica, storjena vašemu očetu, materi in vam."

Pri teh besedah skrivnostnega tujca je devojka osupela. Ponudila je gospodu stol, da se vsede in ga prosila, naj počaka nekaj trenutkov ter je stopila v bližnjo sobo, iz katere se je slišalo ropotanje šivalnega stroja.

Čez nekoliko časa se odprejo vrata in Ellen zaprosi tujca, da naj vstopi. V revnem naslonjaču sedela je v blazinah zavita stara blede žena. Napeto je pričakovala, da vstopi neznani gospod. Pri šivalnem stroju je stalo drugo dekle in ga osupnjeno gledalo.

"Vi zahtevate pismenih dokazov," začne s slabotnim glasom govoriti gospa White, "da smo mi res družina Rogerja Whiteja? Ellen, pokaži gospodu moj ženitvanjski list in vajina krstna lista. Ali zadostuje to, gospod, ali....."

"Popolnoma," odgovori duhovnik, ko je liste pregledal. "Hvala Bogu, da morem izvršiti to, za kar sem poslan." Tedaj potegne iz žepa zapečateno debelo pismo.

"Ali prihajate morebiti po nalogo bankirja....."

"Gospa White, prosim, ne imejnite nobenega imena, ker ne smem na to odgovoriti.



Rev. Marijan Širca, OFM.,

velezaslužni frančiškan na Brezjah, ki v svojih starih letih piše za razne liste. Po vest "Žrtve in sad" v tej številki, piše on.

hovnik, "ker moj prihod in naloga velja najprej njej."

"Gospod, mati je bolna, in gledati moramo, da je nič ne vznemiri."

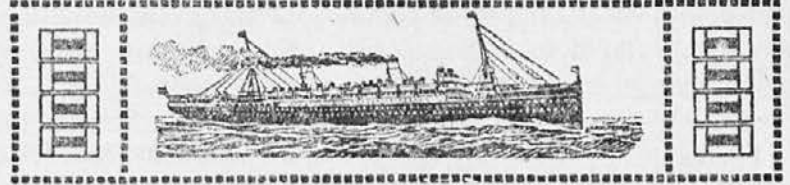
"Vznemirilo jo bo že, kar imam sporočiti," je odgovoril duhovnik, "ali veselo bo vznemirjenje za njo in za vas."

"Ali smem vprašati za vaše ime, gospod?" rekla je plašljivo, "da povem materi in jo pripra-



Spomini z lepih dni.

Piše K:



PARIZ!

Moderna Sodoma! Tako svet imenuje glavno mesto Francije. Kdor hoče pisati kako strašno povest, v kateri nastopajo morilne bande, ki pobijajo ljudi kar za kratek čas, ta si gotovo izbere Pariz za mesto, kjer se vrši vse to. Koliko groznega smo že čitali o njem! Pa tudi koliko nagnjusnega! Kdor je čital krvavo zgodovino francoske revolucije, vzbude se mu pri imenu tega mesta strašni spomini na krvave nečloveške dogodke, ki so se vršili v tem mestu ona strašna leta, ko je vladala žilovina in sekala glave, tako da so morali rabeljni delati "overtime".

Pariz je pa tudi mesto, kjer vladajo vladarji in vladarice mode, ženske in moške. Iz tega mesta gredo ukazi, kakšno obleko smejo nositi ženske, kakšne klobuke, kakšne črevlje itd. Od tu izhajajo kruti ukazi, katerim mora uklanjati ženstvo celega sveta svoje glave in se jim ponižno pokoriti, brez ugovora in brez usmiljenja. Od tukaj jim danes ukazujejo nositi dolge "šlepe", da se vlečejo za njimi, kakor metle, jutri jim pa pristrižejo obleke do kolen in za vratom, da je že kar nagnjusno. Vendar Pariz je ukazal, ubogati se mora.

Pa tudi radi marsikaj dobrega je znan Pariz. Sveti Vincenc Pavlanski, ta ljubeznivi oče ubogih, ali ni živel tukaj? Koliko svetnikov in mučencev ima ta Pariz in Francija!

Na vse to smo mislili tudi mi ameriški slovenski romarji, ko smo dirjali iz Havre po severno-

francoskih planjavah proti Parizu, posebno, ko nas je vlak pripeljal med morje hiš. Taki in enaki so občutki, ki prevzamejo človeka, ko pride na postajo, zagleda francoske stražnike in francosko ljudstvo in nič kaj prijetno ni okrog srca.

Nismo se nameravali dolgo muditi v Parizu. "Pariz je za lahko živce, ne za romarje", smo si mislili in sklenili bežati dalje, kakor hitro le mogoče.

V hotelu Boudine smo se dobro naspali in se zjutraj precej pozno dvignili. Prvo vprašanje naše pa je bilo, kje bomo maševali? Vendar naš hrvatski prijatelj, gospod Paker, je mislil tudi na to in nas že čakal v veži, da nam pokaže najbližjo cerkev, ki je bila cerkev sv. Vincenca Pavlanskega na Lafayette ulici. Cerkev je stara in zanimiva, vendar nismo v nobenem kažipotu našli kakih podatkov o nji. Podobna je pač drugim francoskim cerkvam, kakoršnih smo veliko videli na našem potovanju. Čudno urejena in razdeljena in na vse strani obgrajena, da človek ne ve, ali je cerkev, ali kaka lepa knjižnica, ali kaj enakega.

Klopj, kakoršnih smo bili navajeni doma, in kakoršne imamo tu v Ameriki, ni. Slamnati stolčki so po srednji ladiji razvrsteni v dveh vrstah. V prvih vrstah so tudi slamnati klečalniki. Večinoma so pa sami stolčki. Kakor smo pozneje videli, saj jim klečalnikov niti treba ni. Pri službi božji ali sede ali pa stoje. Med povzdigovanjem smo videli vse stati, drugače so sedeli. Sicer pa v nobeni cerkvi, kjerkoli smo bili, nismo videli, da bi se tudi stolčki

veliko rabili. Cerkve so precej prazne. Ko smo prišli v cerkev sv. Vincenca, bila je ravno ena izmed glavnih nedeljskih sv. maš, pa ne vem, če je bilo sto ljudi v cerkvi. Poizvedovali smo, če bo kaj pridige, pa se nam je reklo, da "ni navada". Srednja ladija, med stebri je z nekakimi "plan-kami" zagrajena od obeh stranskih ladij, da se iz stranskih ladij ne vidi na sredo cerkve in še manj pred veliki oltar. Stranski oltarji so vsi zopet s težkimi železnimi mrežami zagrajeni in zaklenjeni. Odklenejo jih le, kadar so tam sv. maše.

Takoj nam je padel v oči tudi "jakobinec", — tako smo imenovali nekakega cerkovnika ali ceremonijarja, katerega smo našli pred zakristijskimi vrati v cerkvi. Na glavi ima kapo kakor ljubljanski pogrebnik Doberlet, samo da je imel več zlatih port. Dolga suknja, vsa v zlatih "portah", mu je sezala do kolen. V rokah je držal veliko palico s svetlo kroglo, tako, kakoršno imajo navadno kapelniki pri vojaških godbah, ali po nekaterih društvih društveni maršali. V cerkvi je vedno pokrit. Videli smo pozneje take "jakobince" po vseh cerkvah, da so vodili vse ceremonije in obrede. Ko je šel mašnik maševati, "marširal" je pred njim in tolkel s palico ob tla, da je odmevalo po celi cerkvi. Ko je šel duhovnik kolektirati po cerkvi med mašo, šel je pred njim in pred vsakim udaril s palico ob tla ukazujoče, češ, "ali boš dal?!" V cerkvi na Montmartre smo videli, da so imeli kar dva. In ko je bil slovesen blagoslov z Najsvetejšim, sta prine-

sla seboj še vsak po eno veliko sulico in se postavila pred obhajilno mizo kot častna straža.

Nekaterim se je to jako dopadlo. Meni se ni! Preveč vojaško, preveč avtokratično! Res je Gospod Kristus kralj, toda — kralj miru in ne militarizma. Vendar, ako se to Francozom dopade, kar naj imajo.

V zakristiji sva duhovnika pokazala vsak svoj "Celebret" ,škofijsko izkazilo, da sva res duhovnika. Pogovorili smo z mednarodnim jezikom, — s prsti in rokami, kajti cerkovnik je res dobro govoril francosko, midva pa dobro angleško, pa on ni naju razumel, midva pa njega ne.

Po zajutreku smo smatrali za svojo sveto dolžnost, da se v Franciji najprej poklonimo "kralju Francije" v velikanski baziliki na gričku Montmartre, ki se je začel dvigati takoj nad našim hotelom. Poleg hotela ob strani so se vile, že prve stopnice navzgor. Na najvišjem prostoru, sredi Pariza, stoji krasna bazilika, krasna cerkev iz samega mramorja — cerkev presv. Srca Jezusa. To si je ne uradna Francija, tudi ne poganska in prostožidarska Francija, temveč katoliška, izvolila za svojega kralja in se mu slovesno posvetila kot "Galia poenitens et adorans" — kot "Francoska spokorna in v molitvi", kakor je napisano v prezbiteriju okrog velikega oltarja s krasnimi zlatimi črkami v mozaiku. Cerkev še ni

gotova. Morda bo vzelo še stoletje, predno bo ves načrt izpeljan. Bazilika kot taka je gotova, razun spodnje cerkve, kripte, katero ravno delajo. Tudi zvonik še ni gotov. Kakor kažejo načrti, vodile bodo na hrib k cerkvi krasno speljane mramornate stopnice, kar bo vse umetniško lepo urejeno. Sedaj vozi iz mesta k cerkvi poleg sedanjih stopnic tudi železnica-vспенjača, ki vas za prav majhno svotico dvigne, da ni treba iti po stopnicah. Ta cerkev bo monumentalno delo, kakoršnih bo malo enakih na svetu. Vprašanje je samo, če bo kdaj gotova, ako bo šla nesrečna Francija to pot, kakoršno gre sedaj. Vendar pa danes mogočno govori vsem tujcem, ki pridejo v Pariz, s prepričanjem, kakor smo mi prišli, da je samo moderna Sodom, da ni to res, da se dela Franciji velika krivica, ako se celo obsodi kot brezversko. Pojdite na Montmartre, pa boste videli drugo Francijo "poenitens et adorans" — spokorno in na kolnih! in tam boste videli, da je Francija vkljub svojemu uradnemu in vladnemu brezverstvu vendar še — globoko verna, vsaj en del. Da, ko sem gledal te množice pobožnega ljudstva v tej cerkvi, kako so prihajali in odhajali, ko sem videl velike množice, ki so se drenjale okrog obhajilne mize, vsiljevala se mi je misel: Tu tolika pobožnost — vlada pa tako protiverska! Odkod to? Sku-

šali smo izvedeti razna mnenja o tem čudnem francoskem pojavu. Zato smo izpraševali zlasti francoske gospode, ako smo nalleteli nanje in smo se mogli z njimi zgovoriti, kako oni to razlagajo. Toda mnenja so bila o tem zelo različna. Vendar, kar bi jaz osebno mislil, da je vzrok temu, je duhovščina sama, kar je tudi že veliki Leon XIII. trdil in kar je trdil tudi veliki Abbe Kube, ki je bil z nami na parniku, in je moral za to iz domovine. Zakaj puste toliko ljudstva brez kruha božje besede nedeljo za nedeljo? Lačen in sestradan sredi slabega brezverskega in protiverskega ozračja, v katerem mora živeti, pride v nedeljo ubogi francoski katolik v cerkev. Kako bi bil potreben vsaj koščeka sv. kruha, — sv. evangelij, da bi ga mu kdo prečital. Pa ga puste stati v kakem kotu pri kaki "suhi" mašici kot "božjega volka" in ga po tej "mašici", brez pridige zopet spode ven v isto okuženo ozračje za en teden. Je čudno potem, če počasi izhira in odpade? Potem pa zunanji nastop duhovščine! Opazili smo velikanski prepad med ljudstvom in duhovščino. Nihče ni duhovnika pozdravil, ko je šel v svoji duhovski obleki po mestu. Še pogledal ga nihče ni, k večjemu je kak protiverski fanatik vrgel za njim kak prezirljiv pogled. Kako prisrčno razmerje pa vlada med duhovnikom in farani tu v Ameriki skoro po vseh farah! Kako katoliki pozdravljajo svojega duhovnika na ulici tu pri nas! Pozdravljajo se pa med seboj prijatelji. Pozdravljanje duhovnika toraj pomeni, da je prijateljsko razmerje med njim in ljudstvom, za katere je posvečen. Ko sem to svoje mnenje povedal nekaterim francoskim duhovnikom, so mi pritrdili, da je to tudi vzrok. Vera je tam zbežala v cerkve in morda je še po družinah, ni je pa več v javnosti, ne v vladi. In vendar, kdor je veren, mora biti veren povsod: doma, v politiki, v



Grič Montmartre sredi Pariza in bazilika Presv. Srca Jezusovega.

trgovini, v uradu, posebno pa v volitvenem prostoru, prav tako kakor v cerkvi, ali je pa samo verski hinavec. Ako more katolik voliti v državne urade kandidate stranke, ki je proti njegovi veri, ki ima morda celo v programu boj proti njegovi cerkvi, je ali velik hinavec ali pa strašno nezaveden in nerazsoden. Sedaj, odkar sta se država in cerkev ločili, pravijo, je že precej boljše in se je začela katoliška zavednost precej probujati. Brce, katere so francoski katoliki dobivali zadnja desetletja, so jih precej že prebudile.

Ko smo prišli v prekrasno baziliko na Montmartre, je bil ravno blagoslov z Najsvetejšim.

Ker je bilo ravno v osmini praznika presv. Srca, bila je vsa cerkev v slavnostni obleki. Veliki oltar in prezbitarij je bil ves v zastavah in v lučkah. Krasne zastave in dragocena bandera so visela na vsaki strani velikega oltarja.

Pred velikim oltarjem, takoj poleg krasne mramornate obhajilne mize, je gorelo na stotine votivnih sveč raznih velikosti, katere so pobožni častilci kupovali za velikim oltarjem in jih potem natikali na za to pripravljena stojala. Duhovščina je prišla pred oltar v slovesnem spredvu. Najprej oba "jakobinca", ceremonijarja, za njima štirje strežniki in duhovščina. Na koru, na desni strani sredi cerkve, so peli dečki pesmi za blagoslov.

V tej cerkvi je presv. Rešnje Telo izpostavljeno dan in noč javnemu češčenju. Visoko gori v tronu na mramornatem oltarju držita dva pozlačena angelja veliko zlato monštranco. Ko se daje blagoslov, mora iti duhovnik po posebnih stopnicah za oltarjem gori v tron, da prinese presv. Rešnje Telo doli na oltar, kjer se dene v manjšo monštranco, s katero se da potem blagoslov.

Bazilika je 100 metrov dolga in 50 široka in 196 črevljev visoka. Sedanji zvonik je visok 308

črevljev. Cerkev so začeli zidati l. 1876. V cerkvi so krasne, dragocene mozaik-slike (zložene iz majhnih raznobarvenih kamenčkov). Na visoko kupolo vodi 139 stopnic. V zvoniku je velikanski zvon, ki tehta 17,735 kg.

Na levi strani cerkve, poleg vodovodnega rezervoarja, so ostanki nekdanje cerkve sv. Petra in bivšega benektinskega samostana, katerega je ustanovil kralj Ludvik VI. l. 1137.

Na kupoli je krasen razgled; vidi se cel Pariz in okolica najmanj 50 kilometrov daleč. Ko smo bili mi tam, je bilo megleno in se ni videlo daleč. Le mesto se vidi celo.

Ako bi kedaj hodil skozi Pariz, dragi čitatelj, ne pozabi obiskati te prekrasne cerkve, da se tudi ti pokloniš Gospodu nebes in zemlje v presveti Hostiji. Ne bo ti žal. Imel boš velik užitek, duševni za dušo, in krasni razgled za oko.

Grič Montmartre ima pa poleg te velikanske bazilike presv. Srca, kjer se dan in noč dviga zadostilna molitev iz tisočev francoskih src, tudi največje "cerkve", kjer pa vlada satan s svojo največjo pokvarjenostjo, odkoder se pa dviga greh in razuzdanost kot črni dim proti Bogu. Mi tega dela Montmartre nismo obiskali in zato nimamo pojma kakšen je.

Ko že govorimo o baziliki presv. Srca, naj pa še to omenim, da smo tukaj videli tudi marsikaj, kar se nam ni dopadlo, posebno je bilo to obnašanje obiskovalcev v cerkvi. Veliko jih je lepo molilo in častilo presv. Zakrament. Toda za veliko bi pa bilo bolje, ko bi ne bili prišli v cerkev. Prišli so kot turisti cerkev samo pogledat. Seveda ti so pa zelo motili pobožnost in ta hoja in neprestano beganje ljudi ven in notri in po cerkvi jako neprijetno vpliva na pobožnega častilca in ga žali v njegovi pobožnosti. Cerkev, kjer je presv. Rešnje Telo izpostavljeno, bi se nikdar ne smela spremeniti v muzej, kjer bi razni

brezverski ali drugoverski izletniki pasli svoj "firbec". Tako cerkev bi se moralo ohraniti izključno samo za častilce, ki prihajajo iz pobožnosti molit. Seveda bi bilo to težko doseči, ker se ne more videti v srce človeku, ki gre v cerkev, po kaj gre. Ono nedeljo, ko smo bili mi tam, so se tudi v tej cerkvi vrstile sv. maše ena za drugo, pa vse brez pridige, niti evangelij se ni prečital. Po blagoslovu je sicer prišel na prižnico neki duhovnik, se vsedel in nekaj čital. Toda čital je tako tiho, da ga nismo niti mi čuli, dasi smo bili komaj kakih deset korakov proč. Ali je bral pridigo, ali oznanila ali kaj, ne vem.

Kakor po vseh drugih cerkvah našli smo tudi tukaj pri vratih sestro, ki je zbiralala mile darove za sirotišnice in dobrodelne zavode. Nam se ni dopadlo, da je bila to sestra. Vendar, ako pomislimo, da imajo uboge redovnice na skrbi uboge sirote vlada jim ne da nič, zasluži gotovo č. sestra, ki sprejme to neprijetno delo nase, vse priznanje. So pač edino prave prijateljice revežev in sirot.

Utrujeni smo se vrnil v hotel, kjer nas je že čakal okusni obed.

(Dalje.)

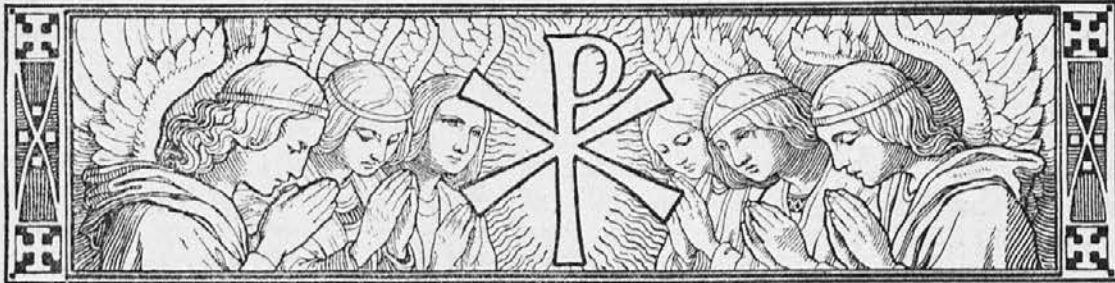
Mesečni patron:

Častitljiva Hortulana, vdova, 2. reda sv. Frančiška.

Hortulana, mati svete Klare Asiške, je bila zelo plemenita in pobožna. Rada je hodila na božje poti, obiskala je svete kraje v sveti deželi. Zelo je častila Mater božjo in revežem pomagala. Po želji svojih starišev se je omožila s plemičem Šefi (Sceffi). Svoje hčere je tako vzgojila, da ste dve svetnicam prišteti, namreč sv. Klara, ki je ustanovila ženske redovnice klarise, in sv. Neža Asiška. Ko je njen mož umrl, je šla v samostan k svoji hčeri Klari, kjer je po njenem zgledu živela v samostanu, molila, delala in pobožnosti opravljala v zatajevanju in pokori. Umrla je v sluhu svetosti dne 5. januarja. Bog jo je poveličeval s čudeži v njenem življenju in tudi po njeni smrti. Sveto stolico prosijo, da bi potrdila njeno nepretrgano češčenje.

Krščanske matere, posnemajte častitljivo Hartulano in se ji priporočite v svojih potrebah.

P. A. F.



Častna straža pred Najsvetejšim.

Kraljeva vera.

Rev. J. Plaznik:



NAŠA pravica in veselje je, da smemo ob pričetku novega leta klečati s svetimi Tremi Kralji v betlehemiški votlini. Pod podobo belega kruha smemo ča-

stiti istega deteta, katerega so častili modrijani v Marijinem naročju. Pojdimo najprej k veseli materi, kakor so šli trije modrijani in jo prosimo, naj nam pokaže Jezusa, blogoslovljen sad njenega telesa. Brez Marije bi Jezus ne bil mogel biti rojen, ker je bila Marija njegova mati; brez nje bi ne bil mogel umreti, ker je bila njegova spremljevalka v njegovem trpljenju. Zato častimo betlehemskega deteta skupno z njegovimi častilci, Marijo, Jožefom, angel-skimi kori, pastirji, posebno pa z onimi, kateri so naš zgled v češčenju, s tremi modrijani iz vzhoda, prvimi zastopniki poganskih narodov.

Nekaj čudovitega je v vsem tem obnašanju treh modrijanov. Pred vsem opazimo, da so bili preprosti, da so takoj sprejeli in sodelovali z božjo milostjo, da so bili vstrajni tudi v velikih težavah, da so bili verni in da so otroško zaupali v božjo previdnost.

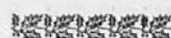
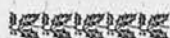
Ti kraljevi tujci so se naučili na vzhodu spoznavati Boga po zvezdah; vednost jih je naredila tako ponižne, da so pokazali tako vero, kakoršne še ni nihče pokazal izza časa Abrahamovega, očeta vseh vernikov. Imeli so vero v starodavna ustna izročila, katera so negovali, kakor prijetne sanje; vero v tujo zvezdo, katera jih je vodila čez planjave in velike puščave; imeli so vero, katera se ni omajala, ampak je postajala močnejša kljub težavam; vero, katera se ni zbala javnega posmehovanja, katera je čakala, dokler se ni zvezda zopet prikazala, se ni omajala vsled brezbriznosti jeruzalemčanov, revščine betlehemskega hleva, uboštva novorojenega deteta; imeli so vero, katera je bila nad vse pričakovanje poplačana.

Mi smo poklicani, da zavzame-mo mesto treh modrijanov pred najsvetejšim zakramentom; zato je treba, da posnemamo njihove čednosti, zlasti še njihovo vero. Sveta evharistija se imenuje skrivnost svete vere, ker zahteva trdne vere, ker je središče in poskušnja naše vere. Dovolj dokazov imamo za resničnost te vere, toda v gotovem smislu moramo imeti še trdnejšo vero, kakor so jo imeli sveti Trije Kralji, ker ne vidimo ničesar, kar bi mogli razumeti. Ti so videli vsaj ubogo dete v naročju mlade matere; otrok

pa je tudi lahko kraljevega pokoljenja. V sveti hostiji ni vidnega znaka kakega življenja; ničesar razven vere, katera ima Kristusove besede za podlago. "To je moje telo." Pri teh besedah pade na kolena cel krščanski svet.

Razglasenje Gospodovo po Treh Kraljih je krščanski svet vedno z veseljem praznoval; v prvih časih krščanstva celo slovesnejše, kakor božič. Ob tej priliki je Bog prvič javno pokazal novo zavezo med seboj in ljudmi, zavezo, katera nima narodnih ali plemenskih mej, ampak obsega cel človeški rod.

Do tedaj je Bog imel le eno izvoljeno ljudstvo. Do tedaj so se kazala znamenja, kakor čudovito rojstvo Janeza Krstnika, Marijino oznanjenje, preroški izreki Elizabetini ob priliki Marijinega obiska in čudovite prikazni svetemu Jožefu, le enemu narodu. Vse je kazalo, da bo Mesija dan le izraelskemu narodu kot odrešenik in narodni voditelj. Naenkrat in tiho, kakor se tiho pokaže jutranja svetloba na vzhodu, tako so se pokazali skrivnostni tujci od vzhoda in prinesli so čudovito vest, da se je rodil zveličar sveta. Judovsko ljudstvo ni bilo več edino izvoljeno; Bog občuje s svojim stvarstvom in ne več s posameznim narodom. To je bil prvi oklic na vse narode, naj se vdeleže obilnih sadov odrešenja.



Ti modrijani so bili prvi izmed ogromnih množic, katere bodo prišle k nogam Gospodovim.

Četudi je dan razglašenja Gospodovega vesel praznik, vendar nas spominja na dva dogodka, katera nam grenita veselje: popolna brezbržnost, katero so kazali Judje, ko so slišali novico, da je Jezus rojen in zavist, katera je dovedla Heroda tako daleč, da je zapovedal pomoriti nedolžne otročiče. Nenaden, tih in skriven je bil Zveličarjev prihod; vendar pa bi ga bili lahko vsi spoznali. Pastirjem, revnim, neukim, kateri se niso razumeli na knjige in učenost, je Bog poslal angele, v svetlobi in s petjem; modrijanom na jutrovem, učenjakom in zvezdoslovcem je poslal zvezdo; duhovnikom in ljudstvu v Jeruzalemu, kateri so se bahali, da so poznali postavo, ustno izročilo in prerokbe, tem je poslal modrijane, da so bili prisiljeni pregledati vse, kar je bilo napovedano o Mesiji. Tudi Herod je vso stvar razumel vsaj deloma v pravem pomenu.

Kako je sprejel novico, da so se prerokbe dopolnile, Herod, kako duhovniki in jeruzalemsko ljudstvo? "Ko je Herod to slišal, se je prestrašil in cel Jeruzalem z njim." Da se je Herod prestrašil, ni nič čudnega; bil je nam-

reč tujec in spodrivatelj. V novem kralju vidi osebo, katera ga bo spodrinila. Toda, Jeruzalem naj se boji, ker je rojen, katerega so tako dolgo pričakovali, katerega so imenovali izza Abrahamevega časa kot velikega očaka, izza Mozesovega časa kot velikega preroka, izza časa kralja Davida kot velikega kralja!

Res je. Bogaboječi judovski rod je skoro popolnoma izumrl; duhovniki in ljudstvo služi svetu, se ravna po času, je ničvredno, se ne mara ukloniti kralju, kateri je prišel k njim v revščini. Ker so zavržli Zveličarja, jih je tudi ta zavržel in izgubili so svoj prostor med izvoljenimi narodi. Herod, v čegar srcu se je rodila misel, da mora razmesariti nedolžne otroke, da tako umori novega kralja v zibeli, ta kralj je umrl sovražen po vsem narodu. Herodov zarod in zarod brezvernih Judov še ni izumrl. Vedno se še najde tak zarod okrog oltarja, kjer se betlehemsko dete znova rodi. Brezbožno ljudstvo vdira v naše cerkve, razbija tabernakle, ne da bi iskalo svete posode, ampak, da z nogami tepta svete hostije, preklinja, kakor ne preklinja noben razumen človek navadnega kruha. So pa tudi brezbržni katoličani, kateri posnemajo neveren Jeruzalem. Vselej se pre-

strašijo, kadar slišijo, da si je Kristus pridobil nov tron, kjer ga bodo častili, da mu bodo dali kako posebno čast. Vera jim pove, da je Kristus resnično zopet rojen na oltarju med sveto mašo in jih vabi, naj pustijo svetne skrbi na strani za nekaj časa in naj ga časte nekaj časa pred tabernaklom, toda Jezus jim je prenizek in ne marajo se ponižati.

Naša dolžnost, kot čuvajev presvetega Rešnjega Telesa, je, da ga molimo namesto njegovih sovražnikov in onih mrzlih nevernikov, kateri se imenujejo njegovi prijatelji.

Obrnimo se od žalostnih dogodkov in vrnimo se k svetim Trem Kraljem. Beremo, da se niso vrnili domu po isti poti, po kateri so prišli. To nas uči, da se moramo vrniti od našega češčenja drugačni, kakor smo prišli. Odhajati moramo razsvetljeni, spočiti in okrepečani s pogovorom z gostom katoliških cerkva. Sklenimo toraj sodelovati z milostjo božjo po zgledu svetih Treh Kraljev. Bodimo previdni, da ne postanemo mlačni in brezbržni, kakor jeruzaleščani. Ko se približamo Jezusu, odprimo svoj zaklad, svoje srce, naj bo še tako revno. Zlato je naša vera; kadilo naša molitev; mira pa naše trpljenje.

Apostolstvo molitve.

Za popolno prebujo katoliške zavesti med ameriškimi Slovenci.

"O, ko bi bil mrzel ali vroč! Ker si pa mlačen, te bom izpljunil iz svojih ust," govori Gospod Bog vsem, ki so samo napol njegovi, katerim je vsaka pobožnost, pogosto prejemanje sv. zakramentov, vse, kar je v resnici katoliškega, samo pobožnjaštvo, preveč! Ali smo katoličani, in ako smo, potem moramo misliti katoliško, govoriti katoliško in živeti katoliško, to je, tako, kakor nas uči naša katoliška mati cerkev. Ako mi drugače mislimo, kakor misli ona, ako drugače govorimo, kakor govori ona, ako drugače živimo, kakor uči ona, potem naj tudi na zunaj površno izpolnujemo nekatere njene zapovedi, verujemo nekatere njene nauke — hinavci smo, smo mlačni in potem nam veljajo zgorajšne ostre besede božje.

In vemo, da take v resnici Bog začne izpljuvati iz svojih ust, jih zavrže in jim

zvzame sv. vero. Verski odpadniki, kristjani, ki živijo grdo nekrščansko življenje hudodelci, zločinci itd. ali se polnijo njihov vrste iz vrst gorečih kristjanov? Vestnih in navdušenih katolikov? Nikdar! Tudi tukaj se vrši popolnoma po naravnih postavah: vse se razvije po stopnjah. Iz gorečega katolika mora najprej postati mlačen in površen, in potem še-le bo zmožen postati odpadnik itd.

Za to trditev ni treba dokazov, ker nam jih vsakdanja skušnjava tako jasno potrjuje, da se ne dajo utajiti.

Zadnja leta se je med nami začel naš verski prepoved, prebujenje katoliške zavesti. Slovensko dobro katoliško ljudstvo se zaveda svoje dolžnosti: biti ali popolnoma s Kristusom ali pa proti njemu. Delimo sa v dva tabora. In le kadar se bo katoliški Kristusov tabor navdušil v po-

polni katoliški zavesti, da bo postal vroč, potem vemo, da je Kristus zmagal med nami.

In da se bo to z resnici zgodilo, molimo zlasti ta prvi mesec novega leta, januar in prosimo božjega blagoslova na delo mož in žena, ki so sprejeli to veliko delo nase, da ga tudi izvrše na celi črti da bo tudi med ameriškimi Slovenci "Kristus zmagoval, Kristus zavladal in Kristus zakraljeval!"

Molitev vsakdanjega dobrega namena.

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne. Prvič v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, drugič za popolno prebujo katoliške zavesti med ameriškimi Slovenci.

Rev. John Plaznik.

Razlaga sv. maše.

Po raznih virih priredil Rev. Jos. Pollak.

4. Jezus Kristus veliki duhovnik.

Pri daritvah stare zaveze so namesto človeka, ki je s svojimi grehi zaslužil smrt, darovali Bogu domače živali in pridelke. Kri darovanih živali pa ni mogla povzročiti zadoščenja in odpuščanja grehov. Prav te daritve so zbujele željo in hrepenenje po onem, ki bo mogel popolnoma zadoščevati. To zadostilno, popolno daritev je daroval Jezus Kristus s tem, da je daroval nebeškemu Očetu samega sebe s svojo smrtjo na križu. Jezus Kristus se je daroval namesto nas in za nas. Srdovi njegove daritve so le nam namenjeni. Svoje zadoščevanje in svoje zasluge je naklonil nam, da se oproščeni greha in kazni zopet ozaljšamo z milostjo, katero smo zgubili z grehom in jo vsled Kristusove smrti zopet dobimo.

Da bi se to zgodilo, se je Kristus včlovečil in postal je glava človeštva. Kot drugi Adam je popravil popolnoma to, kar je zagrešil prvi. Zato pa piše sv. Pavel: **"Kakor je tedaj po pregrešenju enega nad vse ljudi obsojenje prišlo, tako pride tudi po pravičnosti enega nad vse ljudi opravičenje življenja."** (Rim. 5, 18.) Tolažilno resnico o nadomestilni daritvi Jezusovi za naše grehe nam potrjuje sv. pismo stare in nove zaveze na večih mestih. Prerok Izaija je jasno napovedal nadomestilno daritev prihodnjega Zveličarja, daritev, ki bo nam v odrešenje. Ta prerok imenuje Kristusa **"moža bolečin"**, ki **"je prevzel naše bolečine"**, ki **"je bil ranjen zavoljo naših grehov, in potrj zavoljo naših hudobij"** in sicer zato, ker **"je Gospod nanj naložil nas vsih pregreho"**. Gospod se je podvrgel groznim mukam in smrti prostovoljno, zgolj iz ljubezni, da bi zadostil za nas. Zato pa pravi isti prerok: **"Da-**

rovan je, ker je sam hotel". Sad zadostilnega trpljenja in zadostilne smrti pa označuje prerok z besedami: **"z njegovimi ranami smo bili ozdravljeni"**. Te besede je gotovo premišljeval pravak apostolov sv. Peter, ki opominja kristjane, naj voljno in veselo prenašajo bridkosti in krivično trpljenje po Kristusovem zgledu, ki je **"za nas trpel in vam je zapustil zgled, da hodite po njegovih stopinjah....., on je naše grehe sam nosil v svojem telesu na lesu, da bi grehom odmrli in pravično živeli"**. (1. Petr. 2, 21, 24.) Pomen tih besed je: Kristus popolnoma nedolžen in brez greha je odvzel nam naše grehe in je za nje popolnoma zadostil s svojo smrtjo na križu. Opravičevalna je zdravilna moč krvi Kristusove, naj pa tudi nas krepča in opominja, da odslej pravično in sveto živimo. **"Pokaže pa Bog svojo ljubezen proti nam, ker je, ko smo še grešniki bili, v odločenem času Kristus za nas umrl"**. (Rim, 5, 8.) **"V tem smo spoznali ljubezen Božjo, da je on svoje življenje za nas dal"**. (1. Jan. 3, 16.) **"Za vse je umrl Kristus, da tudi kateri žive, ne žive več sebi, ampak njemu, kateri je za nje umrl"**. (2. Kor. 5, 15.) V tem, da je moral kralj večne slave, edinorojeni Sin božji za nas uboge grešnike toliko trpeti in tako sramotno umreti, da smo bili vsled tega rešeni večne smrti, se kaže prav posebno nezmerna ljubezen božja. O častitljiva skrivnost! Kako nezaslužena in nepopisljiva milost božjega usmiljenja se nam kaže v tem, da nas je rešil Kristus, da je on zadostil za nas! Božja pravičnost je zahtevala popolno, neskončno zadoščenje, božje usmiljenje nam je pa dalo Boga-človeka, Jezusa Kristusa, ki je namesto nas zadostil v najpopolnejši meri. Zato pa piše tako lepo sv. Pavel: **"Bog tudi svojemu**

lastnemu Sinu ni zanesel, temuč ga je dal za nas vse; kako, da bi nam ne bil tudi z njim vsega podelil?" (Rim, 8, 32.) To neskončno ljubezen premišljuje sv. Anzelm in piše tako lepo: **"Kje si moremo misliti večjega usmiljenja kakor v tem, da reče Bog Oče grešniku, ki je obsojen v večno kazen in ne more zadostiti: vzemi mojega edinorojenega Sina in plačaj z njim svoj dolg; in da reče Bog Sin: vzemi me in plačaj me za te"**. Bodimo, predragi, hvaležni za to veliko ljubezen in pripoznajmo hvaležno z učencem ljubezni: **"V tem je ljubezen; ne kakor da bi bili mi Boga ljubili, temuč da nas je on pred ljubil, in da je poslal svojega Sina v spravo za naše grehe"**. (1. Jan. 4, 10.)

Še bolj pa se bo vžgalo naše srce v sladkih občutkih iskrene ljubezni in vesele hvaležnosti, ako obrnemo vse to, kar se je zgodilo in storilo za vse, osebno za nas; ako prevdarjamo veliko milost odrešenja tako, kakor bi se bila skazala ta dobrota le nam. Tako hvaležnost je čutil sv. Pavel, ki je vskliknil: **"Živim pa, toda ne jaz, živi pa v meni Kristus. Da pa zdaj živim v mesu, živim v veri Sinu Božjega, kateri me je ljubil in dal sam sebe za me"**. (Gal. 2, 20.) Vsak izmed nas mora reči: **"Kristus me je ljubil in daroval je za me, za moje grehe iz ljubezni do mene svojo kri in svoje življenje"**. — Gospod je na Kalvariji in na Oljski gori mislil na vsakega izmed nas, za vsakega izmed nas je trpel in je umrl prav tako, kakor bi bil vsak izmed nas sam na svetu. Mislimo večkrat na to in ta misel nas bo za vsako žrtev navduševala v službi Gospodovi!

Jezus Kristus je torej kot namestnik celega človeškega rodu potolažil užaljenega Boga s tem, da je odvzel greh, ki je ločil človeka od Boga. On je kot "srednik



med Bogom in ljudmi" prinesel zgubljeni mir in dovršil je odrešenje s tem, da je daroval samega sebe in svoje življenje v zadoštiven dar na križu. Jezusova smrt na križu je bila prava daritev. Iz tega pa sledi, da je moral biti Jezus v svojem življenju pravi duhovnik in da je moral opravljati duhovsko službo, ker sme in more opraviti pravo daritev le pravi duhovnik. Poglejmo si duhovenstvo Kristusovo, da tem bolj spoznamo njegovo daritev na križu.

Jezus Kristus je veliki duhovnik celega človeškega rodu. Sv. apostelj Pavel nam v listu do Hebrejcev natančno in obširno dokazuje istinitost in vzvišenost Kristusovega duhovenstva. Kaj pa je bistvo, poklic in naloga duhovske službe? Na to vprašanje nam odgovarja sv. Pavel, ko pravi: **"Vsak veliki duhoven, izmed ljudi izbran, je za ljudi postavljen v to, kar Boga zadeva, da daruje dari in daritve za grehe.** (Heb. 5, 1.) Duhovnik je tedaj vsled svoje službe in svojega poklica srednik med Bogom in ljudstvom. Z daritvami in molitvami on posreduje, skazuje Bogu dolžno čast in mu daje primerno zadoščenje, ljudem pa naklanja z njimi milosti in božji blagoslov. Daritve so duhovnikom lastno opravilo in po kakovosti daritve lahko sklepamo na prednost duhovnikovo, ki daritev opravlja. Ker je torej Kristus kot popolni srednik med Bogom in grešnim svetom daroval v zadoščenje daritev nezmerne vrednosti in sicer najpopolnejšo bogočastno, bogoslužno, bogohvalno in bogoprošnjo daritev, je edino pravi in največji veliki duhovnik celega človeštva. Kristus torej ni bil navaden duhovnik, kakor oni, ki so bili duhovniki pred njim in za njim; on je marveč najpopolnejši duhovnik, ki ima toliko duhovske oblasti, da je ne more imeti toliko noben navaden človek. Njegovo božje-človeško duhovstvo je studenec vsih duhovskih oblasti

in vsih milosti, katere so se delile in se še dele ljudem. Jezus je večni veliki duhovnik, ki v vsih časih rešuje vse one, ki se po njem Bogu približujejo. On je veliki duhovnik vseh ljudi in vseh časov. Sicer so bili duhovniki tudi pred njim in so duhovniki za njim. Prvih namen je bil z daritvami, katere so darovali, predpobljati veliko daritev Gospodovo in ohranjovati vero v prihodnjega Odrešenika. Duhovniki nove zaveze pa ne stopijo v lastnem, marveč v Jezusovem imenu pred oltar. Jezus je oni, ki po njih in v njih oskrbljuje duhovsko službo s tem, da še vedno daruje svojemu nebeškemu Očetu. Tako je torej Kristus res edini veliki duhovnik celega človeškega rodu.

Bog sam daje duhovniku oblast. Duhovske službe ne more nihče opravljati razven njega, katerega je Bog v to izvolil in odločil. Sv. Pavel pravi: **"Nihče si ne vzame časti, razun kateri je poklican od Boga, kakor Aron"**. (Heb. 5, 4.) Samobsebi umevno Kristus ni duhovnik po svoji božji, marveč po svoji človeški naravi, ker more zadostovati in delovati kot duhovnik le z dejanji svojega najsvetejšega človeštva. **"Kristus ni sam sebe poveličal, da bi bil veliki duhoven, temuč kateri je govoril k njemu: Moj Sin si Ti, danes sem te jaz rodil"**. (Heb. 5, 5.) Bog oče sam je torej izvolil Kristusa za velikega duhovna in sicer s prisego: **"Gospod je prisegel in se ne bo kesal. Ti si duhoven vekomaj po Melkizedekovem redu"**. (Ps. 189, 4.)

Izvolitev Kristusova v veliko duhovstvo je bila v večnem sklepu božjem, ker je Bog hotel od vekomaj, naj odreši Kristus človeštvo z daritvijo na križu. Veliki duhovnik je pa postal Kristus v prvem trenutku svojega včlovečenja. Kakor hitro namreč je bila ustvarjena človeška narava Kristusova in združena z božjo naravo v drugi božji osebi, je veselo prevzel Bog-človek, pokoren vo-

lji svojega nebeškega Očeta, nalogo, da reši s svojo smrtjo na križu celi svet. Ker so bile s tem nadomeščene vse druge daritve v najpopolnejši meri, zato so postale odslej nepotrebne. Ginljivo lepo popisuje to resnico sv. Pavel v svojem listu do Hebrejcev. Potem, ko je apostelj dokazal, kako nezmožno je bilo duhovstvo stare zaveze in kako nezadostne so bile daritve, nadaljuje rekoč: **"Zato pravi pri svojem prihodu na svet: Klavščine in daru nisi hotel, telo pa si mi pripravil; žgavni darovi in darovi za greh ti niso bili všeč. Tedaj sem rekel: Glej! pridem, da storim, o Bog! tvojo voljo"**. (Heb. 10, 5-7.) Te besede so daritvena obljuba Kristusova, s katero je obljubil Očetu, da hoče **"vse prenoviti, kar je v nebesih in kar je na zemlji"**. (Ef. 1, 10.) Apostelj tem besedam še dostavlja: **"Po tej volji smo bili posvečeni z daritvijo telesa Jezusa Kristusa enkrat za vselej"**. (Heb. 10, 10.) Z enkratnim darovanjem svoje krvave zadoštilne daritve, ki je bila neskončne vrednosti, nam je pridobil Kristus vse milosti in vse posvečenje, ker je bil s svojo človeško voljo božji volji svojega Očeta pokoren, pokoren do smrti na križu.

Jezus je bil pa tudi neskončno vreden odlikovanja z velikoduhovniško častjo. Duhovnik je po svoji službi srednik med Bogom in človekom. Z daritvijo poveljuje Boga in ga spravlja z grešnim človeštvom, ljudem pa dobiva zopet milost in naklonjenost božjo. Da pa more biti duhovnik srednik med Bogom in ljudmi, je treba, da je v zvezi z Bogom in z ljudmi. **"Veliki duhoven, izmed ljudi izbran, je za ljudi postavljen v to, kar Boga zadeva, da daruje dari in daritve za greh"**. (Heb. 5, 1.) Da pa more to storiti, mora biti zavoljo svoje nedolžnosti in svetosti Bogu ljub in drag. Duhoven je pa tudi **"za ljudi postavljen"**, da skrbi za njih zveličanje, da moli, dela in trpi

za nje. On je zato izmed ljudi izbran, da **"more usmiljenje imeti s tistimi, ki so nevedni in zajdejo, ker je tudi on obdan s slabostjo"**. (Heb. 5, 2.) Iz tega pa vidimo, da Kristus združuje v sebi vse to, kar ga dela ljubega in prijetnega Bogu, ljudem pa sočutnega in usmiljenega.

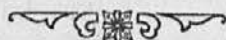
Ker je Jezus Kristus neskončno svet, zato ima Bog Oče nad njim svoje dopadajenje. **"Spodobilo se je namreč, — piše sv. Pavel, — da imamo takega velikega duhovna, svetega, nedolžnega, neomadeževanega, odločenega od grešnikov, in višjega, kot so nebesa"**. (Heb. 7, 26.) Kdo bi mogel razumeti ali popisati nezmer-no svetost Kristusovo? Ko je bila duša Kristusova ustvarjena in združena z drugo božjo osebo, je dobila takoj vso polnost božanstva, vse zaklade milosti, slave, svetosti in blaženosti. Ker je pa bila človeška njegova narava z božjo najtesneje v drugi božji osebi združena, zato je dosegla neskončno čast in svetost, tako da Kristus sploh ni mogel grešiti. To združenje je pa tudi vzrok, zakaj je bila dana človeški naravi Kristusovi vsa polnost milosti in čednosti. Ker je bil Jezus tako neskončno svet, zato imajo tudi vsa njegova dela, vse njegovo trpljenje, tako neskončno vrednost. — Njegovo svetost popisuje sv. Peter tako-le: **"On ni greha storil, tudi ni bila najdena goljufija v njegovih ustih"**. (1. Petr. 2, 22.) On je bil višji ko nebesa, ker je

Sin božji. Zato uči isti apostelj, da so mu podvrženi angeli, oblasti in moči.

"Imamo tedaj tolikega velikega duhovna, Jezusa, Sinu Božjega", (Heb. 4, 14), ki je vsled svojega veličastva in polnosti svojih milosti Bogu neskončno drag. Kljub tej svoji visokosti se je pa on ponižal, je vzel nase podobo hlapca in tudi naše slabosti. S tem svojim poniževanjem in vničevanjem se je on pokoril in je zadostoval za nas, dal nam je pa tudi zgled, da gledamo **"na začetnika in dokončalca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ pretrpel, in ni maral za zasramovanje, in sedi na desnici sedeža Božjega"**. (Heb. 12, 2.) On je trpel vročino in mraz, lakoto in žejo, strah in grozo, on je plakal v tej solzni dolini z drugimi človeškimi otroci. Kako tolažil je za nas pogled na našega Odrešenika, ki vzame na se v svojem usmiljenju vse človeške slabosti, da se mi tem lažje v svojih težavah in slabostih k njemu zatekamo! To nas uči sv. Pavel rekoč: **"Zato je moral v vseh rečeh svojim bratom enak biti, da bi bil usmiljen in zvest veliki duhoven pri Bogu, da bi zadobil ljudstvu odpuščanje grehov. Zakaj v tem, v čemer je sam trpel in bil skušan, je mogočen tudi njim, ki so skušani pomagati"**. (Heb. 2, 17, 18.) — **"Ni-mamo namreč velikega duhovna, kateri bi ne mogel usmiljenja**

imeti z našimi slabostmi, ampak v vseh rečeh nam enako skušnega razun greha. Stopimo torej z zaupanjem k sedežu milosti, da dosežemo usmiljenje in najdemo milost ob času potrebne pomoči". (Heb. 4, 15, 16.)

Prednosti Kristusove človeške narave, vsled katerih se je približal Bogu, kakor tudi njegove slabosti, katere je usmiljeno nase vzel, so častile in poveličevale Očeta, nas so pa odrešile in osrečile. Kristus se je ponižal do nas, da nas je povišal; njegovo ponižanje je naše povišanje, njegovo uboštvo je naše bogastvo, njegovo trpljenje je naše veselje, njegove rane so naše zdravje, njegova smrt je naše življenje. Naš Gospod ni le velik, mogočen, svet in vsled tega častitljiv, marveč on je postal zavoljo nas in zavoljo našega zveličanja tudi majhen, ubožen, zaničevan in zato tudi ljubeznjiv. **"Tantum mihi carior, quantum pro me vilior!"** to je: **"Toliko dražji meni, kolikor bolj je zame ponižan"**. — Da, mi imamo takega Odrešenika, da poje o njem od navdušenja prevzeta cerkev: **"O srečni greh, ki si zaslužil imeti takega in tako velikega Odrešenika!"** — **"Veselimo se torej — piše sv. Leon — spremembe, vsled katere smo po neskončnem usmiljenju njega, ki se je ponižal do nas, da nas je povišal do sebe, prestavljeni iz pozemeljske nizkosti v nebeško veličanstvo!"** (Dalje.)



OH, NEKAJ NOVEGA!

Kaj pa?

Ali veš, kako se za božič daruje ENI osebi DVANAJST DAROV?! IN SE JO DVANAJSTKRAT RAZVESELI?

Ej, to ni mogoče! En dar je en dar in jih ni dvanajst!

Pa je vendar res! Le poslušaj!

Ti premišljuješ gotovo, kak dar boš dal temu ali onemu svojih znancev ali sosodnikov za letošnji "Krizmus"—božič.

Ako jim naročiš list "Ave Maria", mu boš dal sicer en dar, toda v tem daru jih bo dvanajst, vsaki mesec eden. Tako se

bo tvojega "Krizmus prezenta" tvoj prijatelj spomnil dvanajstkrat, to je, vsaki mesec, ko bo dobil v roke številko lista "Ave Maria."

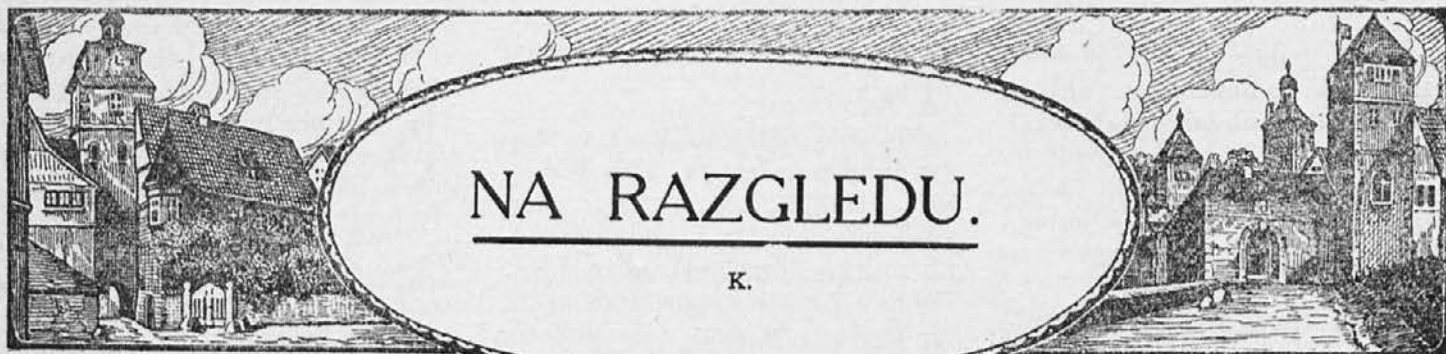
Ni to en dar v dvanajstih darovih?

Imamo lepe kartice, ako mu naročiš za božični dar "Ave Maria," mu bomo mi na tej lepi kartici v tvojemu imenu vošili praznike, sporočili, kdo mu pošilja ta dar, ob enem pa še poslali od sv. očeta blagoslovljen rožni venec v dar.

Takoj nam piši, da bomo mogli vse to urediti pred prazniki.

Da, to je nekaj novega!





NA RAZGLEDU.

K.

SVETA vrata cerkve sv. Petra, katera pomenjajo sveto leto, bo sv. Oče sam osebno slovesno zaprl na sveti večer. Lansko leto na sveti večer jih je z velikimi slovesnostmi odprl in razglasil sveto leto. Velikanski je bil uspeh tega svetega leta. Na sveti večer letos bo sv. oče zopet z enakimi slavnostmi zaključil sveto leto. Sveta vrata se zapro in zazidajo in bodo ostala zazidana do svetega večera leta 1949., ko jih bo tedanji papež zopet odprl.

Isti dan bo sv. oče izdal tudi posebno pismo celemu svetu, v katerem bo proglašil Kristusa za socialnega Kralja sveta. Ustanovil bo poseben praznik, katerega bomo vsako leto obhajali v čast temu socialnemu kralju. Za ta praznik se je posebno potegoval kardinal Mercier in španski episkopat.

SV. KATOLIŠKA cerkev ima sedaj 66 kardinalov, 32 je Italijanov in 34 neitalijanov; 14 patrijarhov, 219 nadškofov in 944 škofov. Zadnje leto je bilo ustanovljenih 10 novih škofij. Pomožnih škofov je 615. Sv. stolico zastopa pri raznih narodih 20 apostolskih delegatov. Apostolskih vikarijatov je 198 in 82 prefektur. Diplomatski zbor sv. očeta šteje 26 nuncijs in internuncijs. V Vatikanu ima 8 vlad svojega poslanika in 17 vlad svojega ministra (zastopnika).

SREDI mesta Rima pri belem dnevu je bil 12. oktobra na ulici Via San Basilio umorjen 56 let stari jezuit Genig, profesor filozofije na papeškem vseučilišču Gregorianum. Neki italijanski vojak ga je baje v hipni blaznosti prebodel z bajonetom.

VNEMČIJI je bilo 1923. leta 20,330,472 katolikov proti 40,630,952 nekatolikom. Nemški katoliki imajo 19,540 svetnih duhovnikov in 69,644 redovnikov in redovnic. Izmed 146,469 porok jih je bilo cerkveno poročenih 141,508, mej temi je bilo pa 58,015 mešanih zakonov. V katoliško cerkev je pristopilo samo 1748 ljudi, izstopilo jih je pa 18,074.

SVETINJO hrabrosti sta dobili dve sestri: sestra Imakulata in sestra Asumpta iz "Madona samostana" v New Yorku, in vsaka po \$1000 nagrade. Tednik "Liberty" je razpisal sedem nagrad za heroično hrabrost v rešitvi človeškega življenja. Ti dve se-

stri sta z občudovanja vredno hrabrostjo rešili življenje trem deklicam, ki so padle v reko Hudson in bi se bile gotovo utopile, da nisti ti dve sestri skočili v vodo in jih rešili.

UMRL je 7. novembra škof Dennis O'Donaughue, bivši škof v Louisville, Ky., v 77. letu svoje starosti.

ŠKOF ČEPLAK, katerega je boljševiška vlada Rusije pred leti obsodila na smrt, je prišel v Ameriko te dni in ostane tukaj kot gost kardinala Mundeleina in poljskih katolikov. Boljševiki so ga obsodili na smrt. Toda sveta stolica je naprosila razne vlade, da so se zavzele zanj in protestirale pri boljševiški vladi. Med temi vladami je bil tudi naš predsednik Coolidge. Častitljivi mučenec je prišel sem, da se zahvali predsedniku za njegovo pomoč.

DALJE je umrl Rt. Rev. John J. Carroll, škof iz Helene, Mont. Šel je v Evropo, kjer je zbolel in 3. novembra umrl v Švici.

NESREČNA Meksika dalje nori po svojih vladnih voditeljih. Guverner Tomas Garrido je izdal postavo, da ne sme noben duhovnik v njegovem okraju izvrševati duhovske službe, ako ni oženjen. — Si morete misliti večje budalosti? Tu se vidi, kako je protiverska strast strašno grda, da se na boji javne sramote, izdajati take-le ukaze. Pa se čudimo rimskim Neronom, da so izdajali ukaze proti katoličanom. — In vsi ti Neroni v Meksiki niso kaki židje ali drugoverci. Ne! To so sami odpadli katoliki. — Da, vsi so enaki. Poturica je hujši kot Turek. Odpadnik je hujši kot neverec. To vidimo tudi mi ameriški Slovenci.

KS. K. JEDNOTA šteje že 27,436 članov, in sicer 17,059 odraslih in 10,377 pa v otroškem oddelku. Odkar vodi jednoto sedanjí predsednik, g. Anton Grdina (t. j. niti dve leti), je jednota narastla za 6205 novih članov in članic, preje pa v desetih za komaj toliko. Vse članstvo lahko vidi, kaj pomeni voditelj za organizacijo. G. predsedniku in jednoti naše častitke.

JUGOSLOVANSKA vlada plačuje katoliške duhovnike tako beraško, da je že sramota. Nihče bi ne verjel, da je mogoče, da ostaja vlada dolžna na plači duhovnikom leta in leta,

nazadnje jim pa še od tega odščipne, kjer more. Več veroučiteljem je dolžna plačo že po dve ali tri, ali še več let nazaj. Človek bi mislil, da je nemogoče, da bi se našla vlada na svetu, ki bi bila zmožna takega-le početja. — Vendar v Jugoslaviji je vse mogoče!

Tu bo morala katoliška duhovščina enkrat spregovoriti resno besedo in povedati ljudstvu, kako in kaj. Naj zavrnejo vsako vladno vmešavanje v katoliške cerkvene razmere. Ljudstvo naj plača svoje verske davke naravnost duhovnikom. — Jasno je, da ni več čas, ko bo po vseh deželah prišlo do tega, kar je v Franciji. — Ko bi le moglo priti do razmer glede tega, katere imamo tukaj! Davek za cerkev se uredi potom posebne cerkvene zapovedi: "Podpiraj cerkev in duhovnika po svoji moči." Davek za cerkev pobira sama duhovščina. Škof odločuje duhovske plače. Duhovščina daje račune o tem davku vsako leto narodu in škofu. Beriči in škrici pa — proč roke od cerkve!

VŽUŽEMBERKU pravkar prenavljajo župnišče, ki bo sedaj popolnoma spremenjeno in popravljeno, da bo kras ceo okoličje. V Žužemberku stoji cerkev in župnišče na lepem gričku visoko nad vasjo in stoji mogočno kot graščina. Župnišče je bilo staro in je že razpadalo. Č. g. dekan Gnidovec, neumorno delavni župnik v Žužemberku, je imel veliko težav, predno je dosegel od vlade potrebno dovoljenje za potrebno prenovljenje župnišča.

RAKA.— Blagoslovljenje novih bronastih zvonov je bilo nad vse veličastno. Pri najlepšem vremenu so jih pripeljali dopolne na Rako. Dvajset fantov-konjenikov in mnogo okrašenih voz jih je spremljalo. Od meje župnije do cerkve so bili postavljeni štirje slavoloki. Gosp. opat iz Rajhenburga je opravil slovesno službo božjo in posvečenje zvonov pred cerkvijo. Št. Jernejska godba in streljanje s topiči je oznanjalo po širnem krškem polju preveseli dan. Ob 4. uri popoldne je mogočno zadel veliki, 1867 kilogramov težki — kršen za "Lorenca", ki naj dolgo oznanjuje tja do vrha Gorjancev, da so Račani in ostanejo verni in udani otroci matere katoliške cerkve. Manjši, pa starejši bratci so mu veselo pritrjevali. — Na poti v večnost je spre-

mil "Lorenc" včeraj prvega strica Matijo Vrčka iz Ravnega.

GORNJA PONIKVA. — (Blagoslovljenje nove župne cerkve.) — Savinjska dolina ne pomni dne, kakršen je bil na Gornji Ponikvi pri Žalcu, ko so blagoslovili novo župno cerkev.

PODLIPI je nastopil svojo službo novi gospod župnik Josip Gnidovec. Mlaji, venci in okrašena cerkev so pokazali, kako so z veseljem sprejeli novega stalnega dušnega pastirja.

SLOVAŠKI romarji v Rimu. — Te dni je prišlo za sveto leto v Rim 1300 romarjev s Slovaškega; med njimi je bilo tudi 100 Rusinov vzhodnega obreda. Sveti oče je romarje, ki so jih vodili apostolski nuncij Marmaggi in slovaški škofje, sprejel v avdijenci in jih nagovoril z daljšim, zelo prisrčnim govorom; pohvalil jih je zaradi njihove, v bojih zadnjega časa zelo preizkušene vere in zaradi njihove vdanosti do svete stolice, po zgledu njihovih velikih apostolov sv. Cirila in Metoda.

MISIJSKO gibanje. — Ob priliki škofijskih konferenc v Zagrebu se je sestel dne 15. oktobra narodni odbor Družbe za širjenje vere za Jugoslavijo in nadalje tudi Osrednji odbor duhovniške misijonske zveze za Jugoslavijo. Na teh posvetovanjih se je uredilo enotno misijonsko gibanje za Jugoslavijo. Narodni odbor za širjenje vere, kateremu je predsedoval msgr. dr. Jožef Ujčič, je sklenil nabaviti skupne slike-sprejemnice za Jugoslavijo in se je pogodil s predstojništvom Družbe Jezusove, da se začne izdajati hrvaški list "Katoliški misijoni", ki bo glasilo Družbe za širjenje vere, kakor je to že slovenski list: Katoliški misijoni.

Osrednjemu odboru duhovniške misijonske družbe je predsedoval škof dr. A. Jeglič; prisostvovalo je posvetovanju še drugih 8 škofov.

Iz tajniškega poročila na seji Osrednjega odbora duhovniške misijonske družbe je razvidno, da šteje dostojni članovi 604, Maribor 370, Subotico 146, Džakovč 88, Sarajevo 60, Zagreb 42, Mostar 36, Dubrovnik 24, Senj 13 duhovnikov članov, Banjaluka 6, Kotor 2. Vse kaže, da se bo število v hrv. škofijah prihodnje leto precej pomnožilo. Na seji se je poudarjalo, da je prva in glavna naloga UC, da ustvari najprej doma v znanstvenem in praktičnem oziru globoko zasidrane temelje za misijonsko delo. Če naj se misijonska misel, ki se zdaj širi s tako elementarno silo po vsem svetu, ukorenini tudi med nami, je treba pred vsem vzbuditi smisel za misijone med duhovniki in to je brez obširne literature nemogoče.

Osrednji odbor je sklenil izdati lastno glasilo "Unio cleri" za celo Jugoslavijo.

Za misijonski praznik v Jugoslaviji se je določil 2. februar, Misijonski tečaji za duhovnike se bodo vršili meseca julija v Zagrebu, Splitu, Šibeniku, Dubrovniku, Mostaru, Sarajevu, Džakovu in Subotici.

KATOLIŠKI "kapitalisti." — Pred kratkim je umrl kardinal Beggin, nadškof v Quebecu, primas za Kanado — a ni zapustil beliča. — Nadškof v Stantiagu, najbogatejši španski dijecezi, javlja v svojem testamentu: Denarja ne premorem nič; nasprotno, čez glavo sem zadolžen, kot je mojim sorodnikom znano. Dolgovi naj se poplačajo z izkupičkom za knjige, opravo in druge zasebne predmete. — Podobno se je glasila tudi oporoka pred kratkim umrlega kardinala Logue-a, primasa Irske. — Ves denar, ki so ga omenjeni možje dobili v roke, so takoj obrnili v dobre namene.

JUGOSLOVANSKI katoliški škofje za glagolico. — V Rim so odpovali zagrebški nadškof dr. Bauer, djakovski škof Akšamovič in splitski škof Bonefočič. Cilj potovanja je ureditev razmer v zavodu sv. Jeronima in rešitev vprašanja glagolice. Škofje bodo poskusili dobiti od sv. stolice odlog, da se razširi veljavnost glagolice v bogoslužju na celo ozemlje kraljevine SHS še pred sklepom konkordata.

SPOMENICA škofov belgrajski vladi. — Predsedništvo konference katoliškega episkopata je poslalo v Belgrad dve spomenici in sicer eno na ministrstvo za vere, drugo pa na ministrsko predsedstvo. V vlogi na ministrstvo za vere zahtevajo škofje ureditev duhovniških plač in draginjski hdoklad, v vlogi na ministrsko predsedstvo pa protestirajo proti dosednji šolski politiki in zahtevajo, da se vsa prosvetna vprašanja, kolikor se tičejo Cerkev, usejujejo sporazumno s škofijskimi ordinarijati.

SV. oče je določil, da bodi glavni predmet, o katerem se bo na chicaškem evarističnem kongresu razpravljalo: Evaristija in krščanska družina. Ako se bo na tem kongresu res posrečilo krščanske družine približati tabernakeljnu, potem ne dvomimo, da bo chicaški evaristični kongres započel novo dobo v zgodovini ameriškega katolicizma, pomladno dobo, tisto pomladno dobo, ko je moč in zavratnost zime končno strta in mlademu cvetju nobena slana več ne grozi. Odkar se je mej nami katoliško šolstvo razvilo, v katerem se mladina navaja k pogostemu prejetanju sv. zakramentov, se že tolažimo s to pomladno dobo, češ ta rod bo imel smisel zanj, ki je življenje našega življenja. Toda ta pomladna doba je bila doslej podobna oni v naravi, ko zima še vedno brca. Za lepimi toplimi dnevi, ki so zvalili nežno cvetje na dan, pride strupen mraz in slana pa vse popari. Veliko lepega cvetja so že vzgojile sestre po šolah. Upapolno je kazalo. Ker je pa doma v družinah pihal veter in padala slana mlačnosti in slabih zgledov, je domala vse poparila, predno je prešlo v sad. Če bodo družine s svojim zgledom čvale to cvetje in one same vodile svoje male k angeljski miži z njimi skupaj pogosto zavživale an-

geljsko hrano, potem bo šele naše upanje na stalno versko pomlad opravičeno.

NOVNI nadškof v Quebecu, naslednik umrlega kardinala Begina, Most Rev. Roy, izhaja iz kremenito katoliške družine katero je Bog obdardil s 24timi otroci. Poleg nadškofa so še štirje postali duhovniki, tri hčere oz. sestre pa redovnice. Ker je novi nadškof že 66 let star in bolehen, mu mislijo prideliti pomočnika. Nadškofija je precej velika.

Naročnikom "Cvetja":

Ker vemo, da bi bilo za Vas nerodno naravnost iz starega kraja naročiti tretjeredniško glasilo "Cvetje," Vam sporočamo, da je lahko tu pri nas naročite. Naročnina stane za Ameriko \$1.00. Naročite je pa takoj, da boste imeli cel letnik in s tem celotne spise, ki se včasih vlečejo skozi več števil. Ker se ena ali druga številka na dolgi poti lahko zgubi, smo se z urednikom tako dogovorili, da bo nam od vsake številke poslal več izvodov. Tako bomo mogli slučajno izgubljenе mi nadomestiti. Take pritožbe tedaj naslavljajte na

Franciscan Fathers,
Lemont, Ill.

* * *

Onim dobrotnikom, ki so nas za zimo z odejo založili, bodisi v blagu, bodisi v denarju, naznanjamo, da bomo obljubljenno devetdnevnicco zanje začeli opravljati s prvim januarjem. Naj vsak napravi namen, katerega želi da bi Mariji priporočili.

Družina sv. Frančiška,
Lemont, Ill.

* * *

Knjigo: Sv. Obhajilo, ki smo jo zadnjič priporočili, že imamo v zalogi. V platno vezana z zlato obrezo stane \$1.25; v platno vezana z rdečo obrezo pa \$1.00. Naroča se:

Franciscan Fathers,
Lemont, Ill.

* * *

Pri poročilu o Koledarju naj se popravi, da je gospodarsko politična kronika delo prof. Dr. Vincenc Sarabona. Ker jaz pri navalu korekturnih pol zadnje dni nisem mogel vsega sam korigirati, mapka sta mi pomagala Salez in Aleksander se je to ime izpustilo, kar mi je prav neljubno. V originalu, ki sem ga Julija pregledal je bilo dostavljeno.

Ali si že član "Apostolata sv. Frančiška?" Velike namene ima ta organizacija. Obenem daje pa svojim članom veliko podporo za majhen asessment.

Če še nisi slišal ničesar o tej novi krasni duhovni jednoti, takoj piši po informacije na "Ave Maria," Lemont, Ill.

* * *

Da, da! Zastonj je! Če katoliški Slovenci ne bomo podpirali svojega tiska — bomo ničle!

* * *

List "Ave Maria" je last katoliškega dela slovenskih Amerikancev. Vsi na delo zanj!

NAŠ STRIČEK



Dragi otroci:—

Hallo! Kje pa ste vsi? Kam ste ste pa izgubili? Tako dolgo vas ni več blizu! What's the matter? Ali sem se vam kaj zameril? Kaj?

Well, well, boys and girls, my former darlings, tako me pa že ne smete prezirati. Res je, star sem, star, vi pa mladi. Toda dobri otroci spoštujejo stare ljudi. Tudi mi smo se radi imeli, ali ne?

Med tem časom sem bil pa jaz daleč, daleč tam v Evropi. Bil sem v lepem Lurdu pri Mariji. Saj ste že čuli, kaj je Lurd? Ako niste, kar čitajte v Ave Maria, kjer vam Father Miklavčič tako lepo popisuje. Bil sem tudi v Rimu pri sv. Očetu, ki vas vse lepo pozdravljajo in vam pošiljajo svoj sv. blagoslov.

Prinesel se mpa od tam lepe prezentе za vse moje prijatelje. Tudi za vas, darlings, jih imam. Tudi na vas sem tam mislil, se vas spominjal v molitvah in prosil za vas, da bi bili vsi dobri in pridni.

Tako vidite, vi ste na me pozabili, jaz pa nisem na vas. Zato pa, come on, children! Let's come together again! Let's renew our friendship!

Dobro! Kdor mi bo pisal za Christmas in poslal novega naročnika, ali vsaj poslal obnovljenje naročnine, mu bom poslal posebno lep darček iz Rima.

Kdor tega ne more, naj se me vsaj spomni na božični dan in gre za me in moje namene k sv. obhajilu, pa mi to sporoči in pošlje 10c in stamps, pa mu bom poslal tudi mal darček za Christmas-present.

Come on, boys and girls! Takoj na delo! Hurrah! Three cheers for our corner again!

Vaš

striček.

Bressler, Pa.—Dragi stroček:—Jaz bi rada spet prišla na vaš corner in Vam pošiljam \$4.00, kaj sem skolektala za college in mama so dali \$1.00 za college; vse skupaj bo \$5.00. I believe, jaz sem malo too late, ali vseglah ne boste pozabili na Xmas. Jaz bom še enkrat probala kolektat drugo leto. Jaz bodem šla

k sv. obhajilu za vas za Christmas.

Pozdravljam vse girls and boys na corner in želim vsim skupaj Merry Christmas and a Happy New Year.

Theresa Sukle.

Draga Tereza:—Kako si pridna! Bog ti plačaj, ka rsi storila dobrega za božjo čast. Tako je lepo Le še kaj se oglasi! Hvala ti lepa za naprej za tvoje sv. obhajilo za me na Božični praznik. Tudi jaz se te bom spominjal pri sv. maši. Tudi mal darček ti bom poslal.—Tvoj

Striček.

Greaney, Minn.—Dragi striček:—Moram povedat, da smo bli letos prav srečni za krompir pridelat in prav drag je, ker imajo ga več še v zemlji. Mi smo pa vendar ga skopal po sreči malo prej, ko je sneg zapal. Zdej smo ga pa prodali. O, gee! ali je bilo lušno, ko smo dobili tolko denarja za tako malo delo. Res je, da smo mogli saditi in kopati ga, pa to ni nič, če se če človek kaj premislet, kako morajo kakšni ljudje delat po kempah za malo denarja.

In tudi družiga je bilo dosti in lepo je vse zrastle kar smo posadil. Zato se mi vsi farmarji na Greaney zahvalimo Jezusu in Mariji.

Vovkov in medvedov je pa še zmiraj zadosti. Ampak jih zmeraj kdo spodi, da jih ni treba se nič bat. Zdej pa moram skonča tto mojo slabo pismo, pa anyway ni treba ga u koš vrč.

Mama, ata in jest vas prov lepo pozdravljamo in vse druge na kornari.

Mary Flake.

Draga Mary:—Kako lepo pismo si mi napisala! Kako ga bodo vsi z veseljem čitali. Le še večkrat nam kaj piši. Tudi jaz vas vse pozdravljam, posebno tebe.

Tvoj

Striček.

Bridgeport, O.—Ko sem prejela Vaše pismo, v katerem prosite pomoči za list "Ave Maria", se mi je storilo milo. Zdelo se mi je, da je moj največji prijatelj v tiski. Pa menda vendar ne bomo pustili, da bi list Ave Maria prenehel, saj komaj čakamo dneva, ko bo list prišel.

Toliko let je list Ave Maria učil, svaril, navduševal, da je hvala Bogu tako daleč prišlo prebujenje, kakor je danes po Ameriki. Pa da bi ga sedaj kar tako pustili?! To ne moremo in tudi ne smemo!

Zdi se mi, kakor dobri oče in mati, ki sta vzredila številno družino, potem pa, ko si samo ne morejo pomagati, jih pa otroci pustijo, ako sta prav v potrebi. Ne, to bi bilo sramotno za nas katoličane! Zatorej, dragi naročniki, priskočimo vsak z malim darom na pomoč, da se pokrije dolg in skušajmo pridobiti novih naročnikov, da se bo list razširil v vsako slovensko, in potem ko bo kriza minula pri listu, bomo zadovoljni in veseli, da smo storili svojo dolžnost.

Priloženo pošiljam \$5.00 za pokritje dolga. Skušala bom dobiti kakega naročnika za božični dar.

Pozdravljeni! **Mary Hoge.**

Cleveland, O.—Tukaj Vam pošiljam \$3 za naročnino "Ave Maria." Da bi Bog dal, da bi še z naprejem razširjal sv. vero med nami ameriškimi Slovenci, kakor do sedaj. Človek brez katoliškega lista je izgubljen. Le krepko naprej.

Mary Žirovnik.

Rothbury, Mich.—Glede lista "Ave Maria" je res žalostno, da morate tako mledovati za to, kar imamo mi katoliški Slovenci dolžnost, da bi sami dali. Sicer pa, kje kjerkoli vladajo razmere kakor pri nas, ni prav nič čudnega, da je tako. Koliko vspeha bi jaz več imel pri nabiranju novih naročnikov na list "Ave Maria," ali na "St. Francis," ki je tolike važnosti za našo prihodnjo generacijo, ko bi ne bilo med nami toliko "šviga-švagarstva." Edina pomoč proti temu bi bila, da se energično nastopi proti temu. Vse naše prizadevanje vplivati na posamezne zastopnike ali naročnike, bo ostalo brezvspešno, ker ravno ti zavirajo delo. Posebno je to tam, kjer ni slovenskega duhovnika. Zato jaz mislim, da po takih naselbinah bi skušali stopiti v zvezo z duhovnikom kraja in ga prosili sodelovanja.

R. Snidar.

Johnstown, Pa.—Prejel Vaše pismo, ki me je zopet ganilo. Žal mi je, da niseta mogel do zdaj več pomagati. (Ko bi nam le vsakdo toliko kot Vi, bili bi danes daleč naprej.—Ured.) Saj ga ni dneva, da ne bi mislil na list "Ave Marja."

A. Tomec.

List "Ave Maria" je najboljši misijonar med katoliškimi Slovenci v Ameriki. Devetnajst let že pridiga. Koliko spreobrnjenj je že dosegel! Pa jih bo še! Samo odprimo mu pot v vse slovenske hiše.

Imaš brezvernega prijatelja, pa bi ga rad spravil nazaj na pravo pot?

Pošlji mu v hišo pridigarja, katerega ne bo ven spodil; tihega pridigarja, ki ne bo nič kričal, nič zmerjal, nič žalil, temveč samo učil. Ta pridigar je "Ave Maria!"

Naroči mu ga za eno leto!

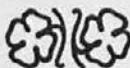
Dvanajstkrat ga bo obiskal v enem letu in mu dvanajstkrat govoril na srce tako, da bo gotovo čul.

Poskusi!

ROMARSKI GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.



LETOŠNJE leto je za nas takorekoč zaključeno. Zunaj se ne bo dalo več kaj prida narediti, ker nas je zima prehitela. Dva plana smo še imeli. Malo smo mislili v "indijanskem poletju" farmo preorati, da bi našo prvo setev v mehkejšo naročje sprejela in eno dodatno poslopje bi bili radi v toliko postavili, da bi je pozimi lahko znotraj izdelovali, kakor smo to lansko zimo storili. Oba plana nam je zima zamedla. Vendar je ne smemo bolj krive delati kakor je. Glavni vzrok je bil prav za prav ta, ker nismo imeli s čem teh dveh planov izpeljati, drugače bi se jih bili pravočasno lotili. Krampe in pse sicer imamo, nekaj delavnih rok tudi. Toda s takim orodjem in živaljo se ne da prahe delati. Kaj pripravnejšega za obdelovanje farme pa zaenkrat ne zmoremo, smo imeli to leto preveč stroškov. Iz istega vzroka si tudi nismo upali začeti z dodatnim poslopjem. Zato se nad zgodnjo zimo nič posebno ne jezimo. Posebnega bi letos iz povedanega vzroka več ne mogli napraviti, če bi se tudi zima stare pratike držala.

Naše oko se je obrnilo v prihodnjo sezono. Nekaj smo si zato že zdaj zagotovili. Malenkostno je sicer, a nas vendar veseli. Zadnjič enkrat sva šla z našim upravnikom Mr. Mike Železnikarjem v Joliet nad Street Car Co. s prošnjo, naj za prihodnjo romarsko sezono spremeni dosedanji naš "stop" Oakdale v St. Mary's in da da za ta "stop" tudi tickete tiskati, da se ne bodo romarji ne

vem kam prej vlačili predno nas najdejo. Kako sva se začudila, ko nama je prijazni uradnik pokazal nov vozni red, v katerem sta že oba imena Oakdale-St. Mary's. In na koncu, kjer našteva pomembnejše kraje, mimo katerih vozi jolietška cestna železnica, je na prvem mestu: Franciscan Fathers Academy.

Ker mi od svoje strani v tem oziru dotlej še nismo nikakega koraka podvzeli, nobenih informacij dali, sva se po pravici začudila, kako so prišli do tega. Potem sva pa le prišla na to. Zasluga gre našemu vrlemu chikaškemu rojaku, Mr. Frank Meseku, umetnemu kleparju. Po posredovanju njegove blage matere Mrs. Uršule Mesek, se nam je on ponudil, da nam nad cementnimi stebri pri glavnem vhodu k cerkvi in samostanu napravi primeren napis z mesingastimi črkami in železnato dekoracijo. Ta ponudba nam je bila jako dobrodošla. Mislili smo že na to in iskali kompanije, pri kateri bi to delo naročili, ker nam kak rojak, veščak v tej stroki, ni bil znan.

In res se je mojster Mr. Fr. Mesek lepega dne pripeljal na farmo, vzela mero in se s svojima sinovoma takoj podal na delo. Ves stanovskega dela prosti čas je posvetil temu. Ko je bilo vse dogotovljeno, je naložil na svoj avto, pripeljal na lice mesta in s svojimi delavci instaliral. Takoj je dobil vhod vse drugačno lice. V sredi je z velikimi mesingastimi črkami glavni napis: "St. Mary's," spodaj z manjšimi "Franciscan Fathers," okrog pa bogata železna dekoracija. Ker se glav-

ni napis "St. Mary's" prav dobro vidi s ceste in cestne železnice, je kmalu prešel v ljudska usta in začel spodrivati Oakdale. Sprevodniki cestne železnice nas niso več vpraševali, kje je to "St. Mary's." Sami so klicali, kadar se je kdo naših vozil "St. Mary's." Po njih je prišlo novo ime tudi kompaniji na ušesa. Od tod sprememba v novem voznem redu: Oakdale-St. Mary's. Po naši prošnji bo za prihodnjo sezono Oakdale popolnoma odpadel in ostalo samo "St. Mary's" in kompanija je obljubila, da bo dala za ta "stop" posebne tickete tiskati. V prihodnji sezoni nas bo tedaj vsak lahko našel. Če se sam ne bo vedel orientirati, ga bo sprevodnik na pravem kraju tik pred vhomom izložil.

Za Mr. Frank Meseka, katere mu se imamo zahvaliti, da se je novo ime tako hitro vdomačilo, je napis najboljša reklama, kaj zna. Samo če bo tako delal kot je nam, sigurno ne bo nikoli bogat. Blago, delo, prevoz, instalacija, vse skupaj nas je stalo en: Bog povrni! Dolžne se čutimo, da se mu tudi javno zahvalimo za ta lep spomenik, ki ga je postavil sebi in svoji družini pri naši Mariji Pomagaj.

Za spomlad nas že zdaj najbolj skrbi, kako bomo farmo obdelali. Moramo jo, ker ona nas bo pred vsem redila. Treba bo živine, treba strojev, kratko vsega, kar en nov farmar potrebuje. Nekaj delovnih moči že imamo, nekaj se nam jih še obeta iz domovine. Z najetim delavstvom bi se ne splačalo začeti.

Naše delavske moči so sicer kmetijskega dela vajene, a jim manjka praktičnega kurza za farmanje. Tudi ta začetek ne bo brez težav. To je še dobro, da imamo v bližini Mr. Pleškota, ki je teoretično in praktično doma v farmanju. On nam je že dozdej marsikak dober svet dal. Tja proti spomladi ga bomo morali kar za izrednega profesorja agrikulturne imenovati.

Ker je lastna skušnja, kakor znano, draga, mi bi jo pa radi poceni dobili, nas bo jako veselilo, če nam bodo naši stari, izkušeni farmarji kakšne nasvete in navodila dali, glede nakupa živine in strojev. Vsak dober svet je zlata vreden in nam lahko prihrani marsikateri cent.

Poleg tega, kakor sem že zadnjič omenil, moramo z vso resnostjo misliti na kolegij za naše študente. Vsak, ki mi piše, izraža upanje, da bo prihodnje leto že v domačem kolegiju nadaljeval svoje študije. Vsi, kar jih imamo po raznih kolegijih, imajo neko domotožje, kar jih ovira pri študiranju. Par jih je že postalo žrtev tega domotožja, da so obesili šolo na kol. Jaz jim ne morem dati zagotovila, da bodo prihodnje leto že v domačem kolegiju, ker to ni samo od nas odvisno. Ko bi bilo, bi bili mi že letos odprli svoj kolegij. Vsekako pa bomo poskusili novo kampanjo za ta kolegij. Pravkar delamo načrte. Ako se bo narod s tistim navdušenjem odzval kot za semenišče, bo tudi ta prekornostna misel kmalu dejanje. Če imate vi pogum, mi ga imamo. Fortes fortuna adiuvat, pravi latinski pregovor. Po slovensko: Pogumnim je usoda mila. Ker pa nismo pagani, ki so ta pregovor skovali, ampak kristjani, lahko pristavimo: Facienti quod est in se Deus non denegat gratiam. To je: Kdor stori kar more, mu Bog ne odreče pomoči.

Z Bogom za narod!

I. KOLEKTA V BLAGU.

1. Kolekta v živilih z Willard, Wis. Krompir so darovali po 3 vreče: Frank

Francel, Paul Oblak, Frank Hribar, Anton Debevc, Jeras Val.

Po 2 vreči krompirja: Frank Petkovšek, Anton Toleni, John Brezes, Joe Rakovec, Joe Volarič, Ludwig Perušek, Fr. Volk, Mike Podobnik, Frank Perovšek, George Seliškar.

Po 1 vrečo krompirja so darovali: Paul Marn, Louis Koščak, John Kaltigar, Anton Janežič, Joseph Dobuš, Anton Fortuna, John Horvat, Mike Artač, Frank Zupanc, John Bajuk, Rudolf Schmolb, John Dolenc, Družina Zel, Math Ružič, Frank Kokolj, Joe Jordan, John Glavan, John Smrekar, Frank Lunka, Joe Perko, Louis Arch.

Po eno vrečo zelja so darovali: Anton Trunkel, Frank Hribar, John Scharenbrock, John Lukas, Mike Artač, Frank Zupanc, John Bajuk, Frank Papež, Joe Bukovec, Matt Ružič, John Brezes, Fr. Parkel, John Smrešek, Frank Lunka, Louis Arh, Ant. Merkun, Anton Goerz.

Po 2 vreči zelja so darovali: Frank Lesar, George Čelešnik, Frank Kokolj, Joe Jordan, Anton Toleni, Frank Boh, Frank Gosar, Frank Čampa, Joe Rakovec, Joe Stancar, Frank Volk.

Cel voz zelja sta darovala: Joe Pekolj, John Petkovšek.

Po eno vrečo kolerabe so darovali: Frank Francel, Anton Trunkel, Louis Koščak, John Kaltimajer, John Lukas, Joe Stancar, John Horvat, John Dolenc, Joe Bukovec, Frank Boh, Frank Parkel, Frank Lesar, Frank Lunka, Joe Perko, John Petkovšek, Anton Goerz.

Po 2 vreči kolerabe so darovali: Frank Perovšek, Frank Volk, Frank Čampa.

4 vreče kolerabe je daroval: Frank Perme.

Po eno vrečo korenja so darovali: John Scharenbroeck, Joe Pekolj, Joe Jordau, Joe Rakovec.

Pižol so darovali: Anton Trunkel, John Lukas, Frank Perovšek, Joe Pekolj, John Petkovšek, Frank Klančar, Joe Dobuš.

Čebulo so darovali: Paul Oblak, Frank Perovšek, Frank Zupanc, John Bajuk, Joe Jordan.

Peso so darovali: Frank Perovšek 3 vreče, Frank Zupanc 1 vrečo, Družina Zel 2 vreči, Frank Kokolj 1 vrečo, Joe Jordan 1 vrečo, Frank Gosar 2 vreči.

Repo je daroval Joe Perko 1 vrečo.

Kolač sira so darovali: John Murgel, Frank Murgel.

Anton Trunkel je še daroval: 1 vrečo ovsu in 1 vrečo koruze.

Frank Perovšek je še daroval: 1 vrečo koruze, 2 vreči ovsu, 1 vrečo ječmena.

Daniel Berendsen je daroval: 2 vreči ovsu.

John Snedec je daroval: 1 vrečo koruze. Rudolf Schmolb je daroval 1 vrečo koruze.

Joe Jordan je daroval: 1 vrečo ječmena. Buče so darovali: Družina Zel, John Horvat.

2. Kolekta v raznem blagu iz raznih krajev.

Miss Rose Starman, Alix, Ark., posteljno perilo; Miss Tinnie Starman, Alix, Ark., eno odejo, eno rjuho; Miss Anna

Starman, Alix, Ark., dve odeji, eno rjuho; Mrs. Math Stefančič, Bradley, Ill., eno odejo in blago za 19 kosov cerkvenega perila, ki jih je izgotovila Mrs. P. Smoley istotam; Mrs. Helen Zore, Olyphant, Pa., osem korporalov; Mrs. Anna Zore-Mlakar, Olyphant, Pa., 10 purifikatorjev; Mary Hoge, Bridgeport, O., eno odejo; Misses Mray Priland in Stiglitz, Sheboygan, Wis., 4 odeje. — Za nakup blaga so prispevali: Rev. Černe \$2, Ivana Susha \$3, Mary Priland \$2, Anna Juriček \$1, Tereza Udovih \$1, Anna Hlaban \$1, Mary Stiglitz 50c, Kathie Batnija 25c, Val. Kalan, 25c. — Šivale so: Misses Stiglitz, Juriček, Erzen, Udovih, Cec. Ukašinovič; Mrs. Joe Selak, Cove, Ore. (eno odejo); Mrs. Frank Slogar, Crested Butte, Colo. (4 korpor., 4 amikte, 4 purifik.); Mr. Blaž Notar, Rock Springs, Wyo. (eno odejo); Mrs. Amalija Uršič, Joliet, Ill. (eno odejo). Mr. John Mesek, Chicago, Ill. (eno odejo), Mrs. M. Omerzel, Chicago, Ill. (odejo), Rose Mance, Lockport, Ill. (2 brisači).

II. KOLEKTA V DENARJU.

Za odejo smo dobili: Jak. Zabukovec, Peoria, Ill., \$1.00; John Bergant, Export, Pa., -1.00; Josephine Barto, Mulberry, Kans., \$4.00; John Mesec, Cleveland, O., \$5.00; Mrs. Frank Ivančič, Cleveland, O., \$10.00; Mrs. Ivana Kirn, Waukegan, Ill., \$6.00; Miss Mary Zore, Olyphant, Pa., \$5.00; Mrs. Tereza Perkovič, Cleveland, Ohio, \$5.00; Anna Lumbert, Farrell, Pa., \$2.00; John Ponikvar, Cleveland, O., \$5, Mary Hiti, Chicago, Ill., \$6.00; Anna Lazar, Joliet, Ill., \$2.00 (za purifik.).

3. Drugi darovi v denarju.

A. Kolekta Mrs. Jennie Gaspari, Cleveland, O.

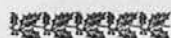
- Članarino za Apostolat, to je \$10: za r. Štefana Novak, za r. Frances Stancko, pl. družini Kenig-Sintič, Frances Skulj.
- Po \$1.00: Frances Skulj, Julija Mencin, Mary Grdina, Mary Beseničar.

B. Iz raznih krajev.

- Katarina-Ignac Milušćak, Chicago, Ill., \$100.00 za opravo sobe.
- Mr. in Mrs. Jakob Šega, Joliet, Ill., za ciborij \$70.00.
- Mr. in Mrs. John Gosar, Bethlehem, Pa., \$20.00 za Apostolat.

Kolekta Mrs. Uršule Črnkovič, New York, N. Y.

Fannie in Frank Kalan \$2; Ursula Črnkovič \$1; Stariši Črnkovič \$2; Brat in sestra Črnkovič \$2; Ivana Žagar 30c; Frances Pavli \$1; Josephine Holmar \$1; Frances Pavlič 50c; T. Zajec 50c; Mary Popovich 50c; Joe Popovich 50c; Matilda Žalec \$1; Jakob in Marijana Ulčar 50c; Frances Ulčar 50c; Frank Sellak 50c; T. Archul \$1; John Markovich 25c; Mary Tomec 25c; Barbara Sertich 25c; John Kuhar \$1; Alojzija Božič \$1; Neimenovana 75c; F. Kalan \$1; Mike Spiler 25c; Jennie Kvas 50c; Mary Poje 50c; Jennie Mochnik 25c; Angela Waupotich 50c; Anna Kozar 25c; Neimenovani 25c; Mary Košak 25c; Josephine Krašovec 50c; Ursula ajež \$2; Mihael Kajfež 50c; Jakob Ulčar 25c; Ivana Ulčar 50c; Ma-



rija Bitijen 50c; Anna Blaž 25c; Antonija Juvan 25c.

B. Od že objavljenih dobrotnikov smo prejeli.

- a) Društvo sv. Štefana št. 1 KSKJ, Chicago, Ill., je izplačalo popolno vsoto za srednji zvon, \$329.27.
- b) Mr. in Mrs. Frank Grill, Chicago, Ill., sta izplačala celo vsoto za mali zvon, \$150.04.
- c) Mr. in Mrs. Math Kremesec, Chicago, Ill., sta izplačala preostalo vsoto ustanovnine, \$150.00.
- d) Mr. Peter Čemažar, Chicago, Ill., je plačal za rdeči mašni plašč \$20.00.

D. Za cerkev Marije Pomagaj, Lemont, Ill.

Po \$1.00: Margaret Matzele, Oakland, Cal.; Helen Marn, Ely, Minn.

E. V sklad za uboge dijake.

Družina Anna Valovčik \$20.00.

Pod tem naslovom bo znanprej stalna "pušca". Upamo, da se bo skozi celo leto toliko nakapalo, da bomo mogli enega ubogega dijaka v kolegiju vzdrževati.

Darovi za Šolske Sestre.

Mr. Michael Tomšič, Houston, Pa., \$1.00; Mrs. Frances Zorko, Sheboygan, Wis., \$10.00; Mrs. Helen Goličnik, Sheboygan, Wis., \$8.00; Mrs. Frances Melave, Sheboygan, Wis., \$2.00.

Za kolegij sv. Frančiška v Lemont, Ill.
(Od 1. do 26. novembra.)

\$100.00: Rev. Karol Knaperek, Mount Olive, Ill.

\$6.00: Mary Hiti, Chicago, Ill.

\$5.00: Tereza Šuklje, Harrisburg, Pa.; dr. Gazda, Chicago, Ill.

\$3.00: Mrs. H. B. Farrell, Jagoo City, Miss.; Mrs. Valeria Vavrings, Chicago.

\$2.00: Grace Cassidy, New York; Ant. Gornik, Tower, Minn.; Mrs. Grenčik, Chicago; Katharine Hebein, Mich.; Florence Norcott, Elmhurst, N. Y.; Neimenovana; Marija Zabukovec, Peoria, Ill.; Grace Cassidy, New York (ponovno); Frances Zbašnik, Hibbing, Minn.

\$1.00: Joe Plemel, Northtown, Minn.; Anton Squah, Iselin, Pa.; Suzana Ruskak, Chicago; E. Malley, Buhl, Minn.; Frank Perovšek, Willard, Wis.; Andrew Vargovič, McKeesport, Pa.; Mary Nusik, Chicago; John Musich, Calumet, Mich.; Margaret Jessup, Brooklyn, N. Y.; J. Joy, New York.

50c: Marija Krulc, Cleveland, O.; John Snedic, Willard, Wis.; Mike Habian, Harr., Mich.

Za Apostolat sv. Frančiška.

\$20.00: Andrew Kavčič, Trail, B. C.

\$10.00: J. F. Burke, Va.; Mrs. Frances Bučar; Paul Jamnik, Imperial, Pa.; Anna Verbanec, Etna, Pa.; Anna Adamčik, Perth Amboy, N. Y.; Pavel Vrček, Cudahy, Wis.; Mary Koren, Milwaukee, Wis.

\$8.00: Mr. M. Bluth, Joliet, Ill.

\$7.00: Frank in Rozalija Golob.

\$3.00: J. Kumar (za Emo Meglen).

\$2.00: Anna Bank, Mich.

1.00: John Mihelič, Eveleth, Minn.; E. M., Lacrosse, Wis.; Frances Zbašnik, Hibbing, Minn.

50c: † Andrej Malley; Mrs. Malley,

Buhl, Minn.; Anna Verbnak, Baden, Pa.

Miklavževi darovi za "Ave Maria".

(Od 1. do 26. novembra.)

\$7.00 je daroval Mr. John Krek.

\$6.00 je darovala Mrs. M. Kremžar.

Po \$5.00 so darovali: Math Kremesec, Mary Hoge, John Vidervol, Rev. J. M. Trunk.

Po \$3.00 so darovali: K. Bojc, Mary Žerovnik, Joseph Slivnik, M. A. Hegler.

Po \$2.00 so darovali: Joseph Muhich, Helen Zore, John Ponikvar, Mary Ratej, John Pazdertz, Marjeta Svete, Mary Skerl, Frank Zabukovec, Agnes Završek, Anton Squah, A. Kerelich, Marija Maček, Anna Ponikvar, Gabriel Klinar, Louis Blazich.

Po \$1.00 so darovali: Joseph Smrekar, Anna Hribar, Mary Godich, J. Jelenič, N. N., Mary Zupančič, Mary Vaupotich, Margaret Zaletel, Johana Marosek, Margaret Žnidar, Frank Gnidica, Anna Lazar, Andrew Tomec, Josie Novak, Stefan Jenko (1.50), Hermina Baša, Margaret Zaletel, Mary Anzich (1.50), M. Koprivnikar, J. Saulj, Ig. Spendal, Joseph Adamich, Rev. B. Čiček, Mary Hiti, Anna Belčič, Johana Filipič, Mary Krulc, Anton Šraj, Elizabeta Gerbec, Joseph Arch, Mary Šivic, J. Svete, Frank Širca, Marija Novšek, Frances Zordani, Mary Žibert, Katarina Rom, John Pelhan, Mary Konečnik, Anna Lumpert, Frances Skulj, Frances Zbašnik, Anto Vahčič, Mary Sredenšek, Anton Kremesec.

Po 50c so darovali: Mary Krese, Uršula Moličnik, Joseph Torkar, Mary Jan, Pavel Mikula, Marija Kapus, Mary Leban.

Ostali darovi za Ave Maria.

Po \$5.00: Johana Kirn, Mary Janežič, Julija Mencin, John Gosar, Martin Šuštaršič, Jakob Troje (6.40).

Po \$3.00: Anton Gornik, Josephine Janežič, Jos. Dobravec, Mrs. N. Maronič

Po \$2.00: Ignacij Flake, Charles Bregantič, Ludwig Perušek, Jakob Zabukovec, Gertrud Lindič, Rozi Čič, Erna Meglen.

Po \$1.00: Rose Požlep, Frank Zabukovec, Frances Tomscha, Jakob Drashler, Mary Andolšek, Agnes Shebat, Frančiška Vrabič, Frances Ambro, Jennie Mevzek, Anna Sadar, Mary Miklavčič, Jennie Stražisar, Michael Gerdovič.

Alojzija Stare (25c), Mary Rejc (1.50), Rose Peterlin (50c), B. Težak (20c), Francis Starman (10c), Frank Gorenc (92c), Lucija Gregorič (25c), Jakob Drashler (50c), Agnes Debevec (50c).

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

\$6.00: Mrs. K. Boytz, Denver, Colo.

\$3.00: Rozi Čič, Pittsburgh, Pa.

\$2.00: Anton Kotzman, Frontenac, Kans.

\$1.00: Antonija Kozak, Leadville, Colo.; Roza Požlep, Hastings, Colo.; Angela Mlakar, Redore, Minn.; Lizi Smith, Wis.; Frances Starman, Elix, Ark.; Mr. Vauri, Chicago, Ill.; Neimenovana, Joliet, Ill.; E. M., Lacrosse, Wis.; Martin Težak, Crested Butte, Mont.; Mary Kobal, Chicago, Ill.; Steve Kolenko, Chicago, Ill.; A. Požun, Johnstown, Pa.; Mary Maček,

Moon Run, Pa.; M. Božičević, Eveleth, Minn.; Jožef Jones, New York; Katarina Cesar, Cal.; John Matuch, Va.; Anna Bank, Mich.; Josephine Barto, Kans.; Neimenovana. Joseph Smrekar, Harr., Mich.; Mary Gosenza, Detroit, Mich.; John Ponikvar, Cleveland, O.; U. Blatnik, Cleveland, O.; Andrew Kavčič, Chicago, Ill.; D. Collins, N. O.; Paul Rusinko, Avella, Pa.; Nick Vraničar, Joliet, Ill.; Karolina Zupančič, Waukegan, Ill.; Johana Marosek, Little Falls, N. Y.; Maria Lovasik, Tarentum, Pa.; M. Toto, Pittsburgh, Pa.; Mila Raplenovič, Cleveland, O.; Fanny Trbežnik, Cleveland, O.; Mary Slabodnik, Ely, Minn.; Helena Zobeč, Tower, Minn.; Mary Indihar, Ely, Minn.; Ethel Sperry, N. O., La.; Mary Zagozen, Milwaukee, Wis.; Mary Podgornik, Elamh., Ill.; Jennie Voršek, Waukegan, Ill.; M. Žugel, Anaconda, Mont.; Anna Brinovec, Cleveland, O.; Mary Černič, Duluth, Mich.; Marija Koren, Milwaukee, Wis.; Anna Ponikvar, Cleveland, O.; Mary Žibert, Mulberry, Kans.; N. Maronič, East Helena, Mont.; Frances Škulj, Cleveland, O.; Frances Zbašnik, Hibbing, Minn.

50c: Monika Oman, H. B. Farrell; Barbara Kolbezen, Marko Bluth, Mary Kresse, Mary Kapus.

Fanny Kristan (20c), Frances Stenger (30c), Hermina Baša (10c), Agnes Završek (20c), Uršula Gruber (20c), Marijana Osredkar (10c), Margareta Barič (20c).

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ SO DAROVALI:

\$10.00 je darovala N. N. Po \$5.00 so darovali: Joseph Drasler; Marija Kutnar; Mrs. Merinšek; Math Kremesec; Marija Koprivec; N. N. iz New Yorka; Louis Intihar; Marija Puhek; Mrs. J. Smajdek; Elizabeta Schult, Ivana Kralj; Neimenovana; Stefan Mirtič; Mary Kolarič; Neimenovana; Katherina H.; Mrs. Math Kremesec; Mrs. F. Ivančec. Po \$2.00 so darovali: Jenie Gaspari; Lucij Pazareli; Marija Petač; Neimenovana; Neimenovana za hčerko Mildred. Mrs. A. Muha; John J. Pilat. Po \$1.00 so darovali Miss McGraw; Jenie Slabe; John Wenzel; Anton Hočevar; Ivana Hočevar; Uršula Luzar; Jenie Varšek; Joseph Avsec; Mary Kobal; Mike Hočevar; Frank Svetič, Frances Tomsha, Antonia Frlan; M. Jerič; Neimenovana; Mr. Kamuta; Barbara Ipecc; Nežo Seliškar; Neža Seliškar; John Korelc; Mary Kosmrl; Ana Jaksich! Helen Repar; H. Paluščak; Mary Kukar; Mary Bulič. Magdalena Intihar; Mrs. P. Kure; Neimenovana; Mary Sivic! Valentin Squah; Anton Squah; Helena Turk; Ana Cesnik; Frances Levstik; Jera Peterka; Mr. & Mrs. Kral; Frances Raspet, Maria Novak; Ane Bandi; Ella Savnik; Ana Mlakar; Jožefa Hrvat; Nikolaj Guštin; Anie Intihar; Emma Pakiz; Mrs. Vogrich; Cecilija Remes; ...eimenovana; Mary Ottoničar. Frank Baraga; Frank Sersho; Cilka Stainko; John Progar; Thomas Kamničar; Steve Vagner; John Platz; Frank Sersha; Jenie Skerl; Margaret Tanko;

Ivanka Smrekat; Ana Drenšek; Mrs. Skrl; Franciška Kmet; Mary Zamerlak. Peter Pershe; Josephine Starc; Mrs. Skulj; Mrs. Prijatelj; Cecilija Kernc; Neimenovana; Ana Jaksic; Mary Koklič; Ana Flajnik; Mrs. A. Kralj; Katarina Kastelic. August Krznarich; Jennie Mladich; Jenie Mladič; Mary Tomsha; Neimenovana; J. Jasic; M. Metrich; Tony Squah; Mary Bulič; Mary Pershe; Mrs. Peter Pershe Jr.; Barbara Globočnik; Fani Gnader; Francis Starman. Mary Zabukovec; J. M. Marc; Joseph Markovič; Mrs. Math Gorjanc; A. Gerchman; Agnes Rotchford; Elen W. Gillister. Po 50c so darovali: Teresa Gregorič; Ana Legan; Joseph Kočevar; Mary Dolenc; Ursula Zobec. Joe Okoliš. Po 30c so darovali: Jenie Bregar; Blaž Moličnik; Po 20c so darovali: Martin Murota. 10c neimenovana.

Za sv. maše smo prejeli:

Č. S. M. Agnes Blauvelt, N. J. po nam. 1 (1). Neimenovana iz Joliet, po nam. 1 (1). Miss M. Oman, Cicero, Ill. za r. Mary Tomazin 1 (1). Neimenovana, Forest City, Pa., v zahvalo za sul. proš. 1 (1). Anna Banks, Detroit, Mich. po nam. 3 (3). Mary Varšek, Waukegan, Ill. n. č. M. P. 1 (1). Ista na čast sv. Tereziji 1 (1). Mary Sivic, Rorst City, Pa. za r. očeta 1 (1). Ista za r. Jurij in Mary Sivic 1 (1). Mary Uršič, Anwood, Mont. za zdr. 1 (1). Mary Kukar Joliet, Ill. n. č. M. P. za zdr. 1 (1). Ista na č. sv. Tereziji za zdr. 1 (1). Urška Konda Joliet, Ill. n. č. M. P. za zdr. 1 (1). Ista n. č. sv. Tereziji za zdr. 1 (1). Marko Plut West Allis, Wis. n. č. M. P. za hvalo 1 (1). Julija Vidmar Leadville, Colo. n. č. M. P. 1 (1). Frances Kostelec Joliet, Ill. v zah. za sul. proš. 3 (3). Ista za r. moža 2 (2). Margareta McGrow, Lemont, Ill. za Brigito McGdow 5 (5). Ista na pomoč dušam v vicah 5 (5). Johana Flake Greaney, Minn. n. č. M. P. in sv. Ant. za zdr. 1 (1). John Završan, 1 (1). F. McKinica, za zdravje 1 (1). Rosie Vičič za r. Simon Ivačko, 1 (1). Ana Ferlec, n. č. presv. S. J. za zd. hčerke, 1 (1). Frances Jaklič za r. John in Ana Jakič, 5 (5). John Centa, na č. M. B. za zdravje 1 (1). John Virant na č. M. B. za zdravje 1 (1). Aneгла Vidmar, v č. M. B. za zdravje in zahvalo 1 (1). Jos. Agnich, za r. Mary Skube 1 (1). Ven. Sister M. Agnes za Edward Sherry v d. nam. 1 (1). Cath. Simonich, za r. Elizabeth Simonich, 1 (1). Ven. Sister M. Agnes, za r. John Sherry 1 (1). H. Baša v č. M. B. za v. d. nam. 1 (1). Camille Darame, v č. M. B. za d. v vicah, 1 (1). Franciška Garbes, v č. M. P. za zdravje hčerke 1 (1). Jennie A. Flynn 1 (1). Frances Rožič v č. M. B. 1 (1). Edmund Mlakar za zdravje 1 (1). L. Puchnik po nam. 1 (1). Joe Glinšek, za zdravje 2 (2). John Golobich, za Frank Baša, 1 (1). Katarina Hladnik za d. v. 1 (1). Ista za spreob. neke osebe 1 (1). v zahvalo M. P. 1 (1), k M. P. za zdravje 1 (1) k M. P. in sv. Jožefu 1 (1). Frances Mestek, peta sv. maša po n. Frances Mestek 5 (1) Mary Bečaj, za d. v. r.

sorod. 1 (1). Mary Rom, v č. M. P. v d. nam. 1 (1). Marko Bluth, v č. M. P. v zahvalo za srečno pot 1 (1). Antonia Korošec za r. dr. Korošec 1 (1). Ista za dr. Debeljak 1 (1). Mary Oblak za zdr. M. Sitar, 1 (1). Mrs. K. Milost za r. Alfonz Milost 6 (6). Ista za d. v. 1 (1), za Franc Milost 1 (1). Mrs. A. Grizold za v d. n. 2 (2). Mrs. Ana Piercie v čast M. P. za zdravje 1 (1). Ista za d. v. 1 (1). Miss B. Carabine za d. v. 3 (3). Mrs. Johana Susha za zdravje 5 (5). Mr. John Rogelj za zd. žene in otroka 1 (1). Mrs. Antonia Sluga za v d. n. 2 (2). Mrs. Johana Filipič v č. M. B. 1 (1), ista za v d. n. sina 1 (1). Agnes Debevc za r. Jožef Debevc 1 (1). Mrs. Josephina Pintar za r. Anna Grubar 2 (2). Mrs. Josephina Samotorčan v č. M. P. za slišane prošnje 1 (1). Mrs. Katarina Zagar na čast M. P. v zahvalo 5 (5). Mrs. Frances Verhovec, za r. moža 3 (3). Mrs. Jennie Lenaršič za r. Amal. Segal 1 (1). Ista v zahvalo 1 (1). Mrs. Karolina Moric v d. n. 1 (1). Mrs. Josephine Hočevar za ozdravljenje zlomljene noge 2 (2). Mrs. Agnes Dobravec p. n. 1 (1). M. Gorjanc po n. 1 (1).

(Od 1. do 26. novembra.)

John Mihelich, za r. stariše 1 (1); Isti v č. M. P. v d. nam. 1 (1); Katarina Košak, na č. M. P. v d. nam. 1 (1); John Molek za r. Karol Narot 1 (1); isti za r. Joe Narot 1 (1); za r. Neža Podbišek 1 (1); za r. Michael Polbišek 1 (1); za r. Martin Molek 1 (1); A. Videc za r. stariše 1 (5); Frances Zakrajšek, v d. nam. 1 (1); Mary Božičević n. č. M. P. po nam. 1 (1); A. Korenčan za r. stariše 2 (2); Ista za speobr. greš. 1 (1); Ista za zdr. 1 (1); po nam. 1 (1); Katarina Hladnik za r. sorod. 2 (2); za spr. greš. 1 (1); na č. M. P. 1 (1); na č. sv. Jož. 1 (1); Joseph Oblak za d. v vicah 5 (5); Frances Starman za d. nam. 1 (1); Francis Bruss za d. v vic. 1 (1); N. U., Joliet, Ill., za K. Rogina, Rev. J. Kranjca 1 (1); Ana Felic na č. M. P. za zdr. hčere 1 (1); Johana Artač na č. sv. Ant. 1 (1); Ista na č. M. P. 1 (1); Jennie Swegel na č. sv. Duhu 2 (2); Johana Zaletel za r. star. 1 (1); Frank Pristovec na č. M. P. za zdr. 1 (1); Mary Sivic za d. v vic. 1 (1); Mary Malley na č. M. P. za zdr. 1 (1); Mary Težak na č. vsem sv. za zdr. 1 (1); Miss Monika Oman za pok. Marijo Tomazin 1 (1); Mary Rejc za p. brate in sestre, na Brezje 2 (2); Anna Blekach, na Brezje, p. n. 2 (2); Fannie Kristan v d. nam. 1 (1); Frances Kastelec v č. M. P. 1 (1); Ista na č. sv. Tereziji D. J. 1 (1); Mary Kratscivila za pok. Mary Kukulka 1 (2); Mary Božičević v č. M. P. 1 (1); Rosie Zalokar za pok. Ano Intibar 2 (2); Ista v č. M. B. 3 (3); Jera Peterka za stariše Peterka 1 (2); Mary Krulc v č. sv. Tereziji D. J. 1 (1); Ista za pok. Martina Krulc 1 (1); Michael Tomšič po n. za dve peti sv. maši 10.00; Andrew Jelenčič p. n. 1 (1); Ursula Ambrose n. M. P. in sv. Tereziji D. J. 1 (1); Ista za r. sorodnike 1 (1); Anna Cesar za d. v vic. 1 (1); Ista za zdravje 1 (1); Mrs. Anna Blut za zdravje družine Blut 1 (1); Ista za r. družino

Blut 1 (1); John Bergant za zdravje v č. M. B. 1 (1); Jakob Rode, za d. v vic. 1 (1); Mary Gosenca za zdravje 1 (1); John Ponikvar v č. M. B. za zdravje 1 (1); Margaret Zaletel za r. Joseph Zaletel 1 (1); F. Skulj za r. stariše 1 (1); E. Malley za srečno z. uro 1 (1); Družina Vrančar za zdravje 2 (2); Mary Lowasick p. n. 2 (2); Nellie Frawley za zdravje 1 (2); Anna Lazar v zah. M. B. in sv. Antonu 1 (1); Ista za r. Ano Lazar 1 (1); Hermina Baša za r. sorodnike 1 (1); Math Vlašič za družino 10 (10); Helena Zobec za d. v vic. 1 (1); Mary Zahora po n. 5 (5); Agnes Zaviršek za r. Antona Zaviršek 1 (1); Mary Glabokar za r. Luka Lampe 1 (1); Ista za r. sina Jožefa 1 (1); Anna Godec po n. 2 (2); Stanislava Culig v zahv. 2 (2); Anton Rus v d. n. 2 (2); F. Kvaternik za r. Gregorič 1 (1); Math Špehar za r. sorodnike 7 (7); Susie Silady za zdr. Susane in Veronike Sylady 1 (3); M. Žugelj za zdr. 1 (1); George Kolesar p. n. 2 (5); Mary Zore za d. v vic 1 (1); Mary Sivec v č. M. B. za zdravje 1 (1); Mary Chernich v č. M. B. 1 (1); Anna Ponikvar v d. n. 2 (2); Frances Skulj v č. M. P. 1 (1); John Valgo v d. n. 1 (1); Susie Valgo v d. n. 1 (1); Andrew Valgo v d. nam. 1 (1).

Za sv. maše na Brezje (od 1. do 26. novembra): Jožef Francič, Sheboygan, Wis., na č. M. B., zahv. 1 (1); Frances Bučar, Cleveland, O., za r. John Bučarja 10 (10); Anna Blastock, Spring Valley, Ill., za rajne 2 (2); Mary Rejc, za r. materal. in brate 2 (2).

Mrs. Lukas, za zdravje.

ZAHVALE.

El Verano, Cal.—Dolžnost me veže, da se zahvalim za pomoč, da imam zopet zdravo nogo, ker nisem imela upanja več. Edino Bogu in Mariji Pomagaj se moram za to zahvaliti.

Gertrude Lindič.

Cleveland, O.—Presrečno lepo se zahvalim Mariji Prečisti Devici za tako hitro uslišano prošnjo in povrnitev zdravja. Vsakemu priporočam, kdor potrebuje pomoči, da jo najprej pri Mariji dobi.

Posljam \$5.00.

Ana Ponikvar.

Cleveland, O.—Prisrečno se zahvaljujem Mariji Pomagaj v Lemontu za uslišano prošnjo in darujem \$5.00.

Julija Mencin.

Chicago, Ill.—Prav lepo se zahvalim Mariji Pomagaj v Lemontu in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za uslišano prošnjo v boleznih za zdravje, kojega sem takoj po zaupljivi prošnji zadobil. Prav iskreno priporočam vsem, da se naj v vseh potrebah obrnejo k Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za pomoč in prav gotovo boste uslišani.

Karol Bregantič.

Indianapolis, Ind.—Obljubila sem Mali Cvetki in presv. Srcu, da se bom javno v listu "Ave Maria" zahvalila, ako bom ozdravela na roki brez operacije, o kateri so zdravniki rekli, da je neizogibna. Hvala presv. Srcu in Mali Cvetki, roka je ozdravela in morem z njo zopet delati.

Mrs. L. Metalic.

Odpustki meseca januarja.

Urejuje Rev. J. Miklavčič.

Da dobimo popolne odpustke moramo:

1. imeti namen in voljo udeležiti se odpustkov;
2. biti moramo v stanu milosti božje;
3. prejeti moramo sv. zakramente, obiskati cerkev in moliti na namen svetega Očeta.

Navadno se moli 5 Očenašev in 5 Češčenamarij in Čast bodi. Ako je pa poleg teh molitev še predpisana kaka druga molitev, bo posebej povedano.

1. Petek: Novo leto, prvi petek v mesecu posvečen presv. Jezusovemu Srcu.

Popolen odpustek za:

- a) vse vernike, ki prejmejo sv. zakramente, premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo na namen sv. Očeta;
 - b) tretjeredniki; oni prejmejo tudi **vesoljno odvezo**;
 - c) udje društva Najsvetejšega Imena.
2. Sobota: Prva sobota v mesecu, posvečena Mariji Brezmadežni. Popolen odpustek za:

- a) vse, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake molitve na čast Brez-

madežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja;

- b) tretjerednike, ki so pri sv. maši, katera se bere v čast Brezmadežni in nekaj molijo k Mariji.

3. Nedelja najsvetejšega Imena Jezusovega. Prva nedelja v mesecu, posvečena obnem presv. Jezusovemu Srcu. Glavni družbeni praznik društva najsv. Imena za može in fante. Popolen odpustek za:

- a) ude društva najsv. Imena;
- b) tretjerednike.

6. Sreda: Praznik sv. Treh Kraljev. Prva sreda v mesecu posvečena sv. Jožefu. Za tretjerednike **vesoljna odveza**. Popolen odpustek za:

- a) tretjerednike;
- b) društvo krščanskih žena in mater.

7. Četrtek: Prvi četrtek v mesecu posvečen presv. Rešnjemu Telesu. Popolen odpustek za oltarno društvo presv. Rešnjega Telesa.

10. Nedelja: Praznik sv. Družine, obnem sv. Egidija. Druga nedelja v mesecu. Popolen odpustek za člane društva najsv. Imena in tretjerednike.

16. Sobota: Sv. Bernard in tovariši — mučeniki. Popolen odpustek za tretjerednike.

17. Nedelja: Sv. Anton pušč. Popolen odpustek tretjerednikom, kjer imajo danes shod.

19. Torek: Sv. Bernad od Corleone. Popolen odpustek tretjerednikom.

24. Nedelja: Četrta v mesecu. Popolen odpustek članicam Marijine Družbe, ako imajo to nedeljo shod.

28. Četrtek: Sv. Odorik. Popolen odpustek tretjerednikom.

30. Sobota: Sv. Hiacinta. Popolen odpustek tretjerednikom.

31. Nedelja: Zadnja v mesecu. Popolen odpustek onim, ki trikrat v tednu molijo sv. rožni venec.

Opomba:—Članice Marijine Družbe in tretjeredniki zadobe popolen odpustek tisti dan, ko imajo skupno sv. obhajilo in shod. Najbolj pripravno je za nje, ako po sv. obhajilu še ostanejo v cerkvi toliko časa, da zmolijo 5 Očenašev in 5 Češčenamarij in Čast bodi.—Od sedaj naprej bo "Ave Maria" priobčevala koledar in seznam odpustkov za naslednji mesec.

Dar v gotovini za božične praznike

ima le tedaj pravo vrednost, ako se pošlje pred Božičem.

Gotovo Vam je znano, kakšen naval je tik pred prazniki po poštah, zatoraj ne odlašajte s pošiljativjo.

Uredite tako, da bodo Vaši sorodniki v domovini gotovo dobili pošiljatev pred Božičem.

Pozornost, katero mi posvečamo vsaki pošiljati v domovino, Vam jamči, da se bo tam izplačala polna vsota in v najkrajšem času.

Z ozirom na naš velik promet in zveze z največjimi bankami v domovini, smo Vam v stanu ponuditi najugodnejše cene.

Za Božični izlet v domovino s parnikom "Berengaria", ki pluje iz New Yorka dne 9. decembra, sprejemamo sedaj prijave. Zahtevajte informacije.



Sigurna banka
za Vaše prihranke.

KASPAR AMERICAN STATE BANK
1900 BLUE ISLAND AVE., CHICAGO, ILLINOIS

Sigurna banka za vloge Vaših prihrankov

KRASNE DIPLOME ZA MARIJINE DRUŽBE.

s prekrasno sliko Brezmadežno, majstersko izdelane v Ljubljani, smo dobili in jih imamo v zalogi, iztis po 25c; deset iztisov \$2.00; 50 iztisov \$10.00.

Imamo veliko izbiro svetinjic, križkov, križev kakor tudi kipov in Vam radi postrežemo z njimi. Samo pišite nam.

Imamo krasne kipe Svete Terezije, Male Cvetke, katere Vam lahko takoj pošljem. Stanje pa od \$3.00 do \$6.00.

Pišite nam!

Vsem cenjenim odjemalcem in prijateljem želimo vesele božične praznike in srečno NOVO LETO.

Zahvaljujemo se za dosedanjo naklonjenost in se priporočamo tudi za naprej:

Slogar Bratje

Trgovina z mešanim blagom.

ELY, MINNESOTA.

Kapsch Bratje

Mesnica in trgovina sadja

Vesele božične praznike in srečno ter veselo NOVO LETO, želimo vsem našim odjemalcem in prijateljem. Priporočamo se Vaši naklonjenosti.

ELY, MINNESOTA.

Joseph Mantel

Trgovina z železnino in pohištvom.

Vedno najboljše blago, cene zmerne. Poskusite moje kuhinjske peči "COPPER CLAD" in "ALCAZAR DUPLEX" za drva premog ali olje.

Vsem mojim odjemalcem in prijateljem želim srečno in veselo NOVO LETO.

ELY, MINNESOTA.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine



vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

Ali vas nadleguje KAŠELJ?

Zadovoljeni odjemalci priporočajo

Severa's Cough Balsam.

Idealno zdravilo zoper kašelj; prijetno, uspešno in zanesljivo.

Cena 25 in 50 centov.

Hitra odpomoč zoper akutni prehlad so

Severa's Cold and Grip Tablets.

Cena 30 centov.

Ta dve zdravila so najboljša odpomoč v slučajih kašlja, prehlada in hripavosti.

Zahtevajte najprej pri lekarju.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

